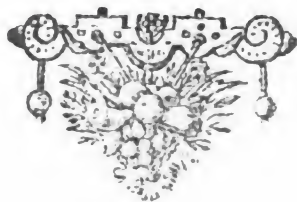

CAROLI
DRELINCURTII,
Christianissimi Regis Consi-
liarii & Medici,

*Nec-non in Universitate
Lugduno-Batavâ Professoris Pra-
etici & Anatomi, atque p. t.
Decani,*

APOLOGIA MEDICA,
Quâ depellitur illa calumnia,
MEDICOS SEXCENTIS AN-
NIS ROMA EXULASSE.

Editio altera.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud FELICEM LOPEZ,

ANNO MDCLXXII.

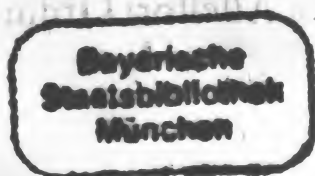
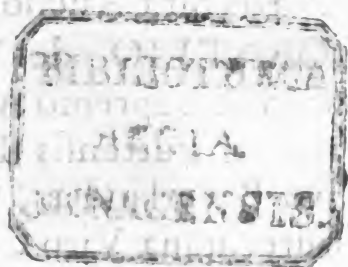
MDCLXXII
MDCLXXII
MDCLXXII

καὶ τὰς ἀλλοτρίους καὶ τὰς ἐξ ἑαυτοῦ
ἐκείνου

καὶ τὰς ἀλλοτρίους καὶ τὰς ἐξ ἑαυτοῦ

Εὐλαβεῖ τὰς διαβολὰς, καὶ τὰς ψευδεῖς
ᾧσιν, οἱ γὰρ πολλοὶ τὸ μὲν ἀλήθειαν ἀγνο-
οῦσι, πρὸς δὲ τὸ δόξαν ἀποβλέπουσι.

*Cave Tibi à calumniis, etsi fal-
sæ sunt, plerique enim veritatem
ignorant, opinionem autem respi-
ciunt. Isocrates in suâ ad
Demonicum parænesi.*

ILLUSTRIBUS,
Nobilissimis,
Amplissimisque
VIRIS,
Academiae
LUGDUNO-BATAVAE
CURATORIBUS,

NEC-NON

A 2

NEC-NON

Illorum

COLLEGIS

Consultissimis

Honoratissimisque,

Reip:

Leidenfis

CONSULIBUS,

CAR-

CAROLUS
DRELINCURTIUS

S. P. D.

Obstrictus NOBILISSIMIS & AMPLISSIMIS NOMINIBUS VESTRIS variobeneficiorum genere, quidpiam quo gratum meum erga vos animum testarer, libandi voluntatem jam olim suscepi. At replicanti mihi, quodnam donarium ad vestrum Tholum appenderem, veritus sum,
A 3   atque

(6)

atque etiam nunc id ipsum
vereor, ne levis densus mu-
nus (*quo potius, me penes nul-
lum est*) talibus tantique fa-
ciendis, cum ILLUSTRIBUS
tum HONORATISSIMIS
NOMINIBUS VESTRIS in-
dignum foret: consultius
itaque duxi muneris exor-
tem memet continere.

Sed Professorio Munere
novo mihi delato, Vestra
mihi beneficia condupli-
castis, quæ me conscium ita
premunt, ut ingrati animi
vitium effugere non potis-
sim,

(7)

sim, si manibus vacuis, ad
Vos, VIRI undique MUNI-
FICI simul & MAGNIFICI,
accedere pergam.

Dum sic mecum luëtor,
en mihi occasio insperata
quidem, sed idonea sele-
dat ultro, quam, ne calva
sit, arripio, VESTRISQUE
NOMINIBUS MAGNIS rat-
que PRÆCLARIS, hoc quic-
quid est opellæ, cānuncu-
po fiducia, æquitatis Vos
patrocinium suscepturos;
ac proin, me, universum-
que mecum Apollinarem

A 4

Cho-

(8)

Chorum, cuius iura tueor,
firmissimo præsidio defen-
suros.

Illud profectò si præsti-
teritis, uti Vos id præstitu-
ros planè confido, *veritas*
illa de Medicis Italiâ nunquam
profugis, quam Cimmeriis
è tenebris in lucem pro-
traxi, nemini deinceps late-
bit; sed suo fulgore cæcatas
priùs erroribus menteis
dum collustrabit, Medico-
rum fycophantas pudore
suffundet.

Tantū porrò de Medicis Ita-
liâ

liâ pulsus ludibrium, etsi falsissimum non foret, nullâ tamen ignominia Medicos singulatim deformaret, cum Romanorum Fasti aliis omnis hominum sortis injusta & erubescenda exilia crepent, Medicos tamen decet istud propellere convicium. Utinam ego, qui totus in publica commoda incubui, VOBIS, VIRI GRAVES & AQUISSIMI, qui in nos JUDICES sedetis, illius videat haud instrenuus propulsator.

A 5

Ver-

Verbo finiam, postquam
Vobis, **V**IRI haud minùs
BONI quàm **P**OTENTES,
 vovenda vovero; *et* **U**m
 longum & salubre, inque
 dies singulos honoribus
 atque divitiis auctius; **Fa-**
miliarum incolumitatem,
 perennitatem, beatitudi-
 nem; **A**C**A**D**E**M**I**Æ (*cu-*
jus estis usque adeo vigilantes at-
que prudentes **R**E**C**T**O**R**E**S,
ut illius **F**O**R**M**Æ** *vel* **A**S**S**I-
ST**E**N**T**E**S** *vel* **I**N**F**O**R**M**A**N-
TE**S**, *æquius quàm* **M**O**D**E**R**A-
TO**R**E**S** & **G**U**B**E**R**N**A**T**O**-
RE**S**

RES *audiat*) decus in om-
 nem hominum ætatem
 grandius atque grandius;
Reip. fundamentum PIE-
 TATE perpetuò stabile; *Justi-
 tiæ* potentiam & sancti-
 tatem auctiores; *Civium* ir-
 ruptam copulam, mutuis
 officiis, conglutinatam;
commercii successus felices
 & faustos; *Rerum* denique
omnium exitus secundos at-
 que fortunatos, sed quos
 DEUS ipse secundet atque
 fortunet.

Forobam Lugduni ad Rhenum Idib: Julii.

ANNO MD. C. LXXI.

A. 6

THE HISTORY OF THE
COURT OF THE COMMONS

IN THE REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

By JOHN RICHARDSON, Esq;
of the Middle Temple, Barrister at Law.
LONDON: Printed by J. Streater, at the
Sign of the Gun, in St. Dunstons Church-yard,
near St. Dunstons Church, in the County of
Middlesex. 1680.

(13)
CAROLUS
DRELINCURTIUS

Τοῖς Φιλιάτοις χαίρειν.

Ui Præfationes odi, præfari cogor & quidem prolixè; primùm ut effrænatos retrænem qui notulas huic Orationi ideo adjectas esse deblaterant, quòd *Sphingis* ænigmatis sit obscurior, & *Oedipo* egeat qui illam elucidet. Hoc quippe commentarioli càm revulgavi, quia Orationem angustam (*utpote horulâ coarctatam*) oportuit. Quæ igitur præ temporis angustiiis inter Orandum reticui, illa demum protuli, ubi quotidiano suo convicio hoc opellæ ut emitterem amici efflagitarunt. Alterum ludibrium est, meumbratilem esse, & calumniam retudisse à ne-

se à nemine Scriptorum in Medicos iactatam. Auctores ergo benè multos, ceu totidem Medicorum Sycophantas de Literatorum tribunali citabo. Sed priusquam illos iudicio sistam, juris mei ortum repetam à fonte.

Oratio hâc in Academiâ recéns habitâ est, cujus lemma nihil quidem ad Medicos attinebat, excurrente tamen illâ perstringebantur. Rumor illico spargitur Medicos esse graviter lêsos, sed quâ in parte, ambigitur. Vulgatiôr fama fert, *de Medicis sexcentos annos Româ pulsâ* injectam esse mentionem. Hoc profectò famæ ita percrebuit, ut Medica Facultas statim perceperit, vetus illud *de Medicis Româ exilibus* conviciû in hærescere penitus in mentibus, atque adeò (*quam ab Oratore nupero Medicis injectû esse falsò circumferrent*) animis exi-

mis eximendum esse concluderit.
 Cum autem meæ partes essent ritè
 & solenniter Apollinari Daphne
 Candidatum redimire, id odiosi
 & litigiosi thematis mihi datum
 est. Ab hoc ergo Facultatis meæ
 proposito declinare non potis fui,
 ne vel *Medicorum iura prodere*, vel
ignaviam, rerumve prisca^{rum} *igno-*
ratioem præ me ferre, viderer. Ni-
 hil igitur causatus sum, sed meis
 & Facultati morigerum, & Arti
 fidelem me præbui. Sati^{us} enim
 duxi, *veritatis asserenda gratiâ*,
 cum aliis *instituire* mihi certa-
 men, quàm *Virorum deterreri*
minis, qui ab hæc pro Medicis di-
 cendâ causâ me absterre^{re} con-
 tendebant, *ceu Veritatis actâ*
causâ, petulantissimum protinus
 orabronum agmen irritatum, in
 memet conversurus essem; vel ut
 minore Medicos calumniantium
 probro

probro id dixerim, quasi hæc odiosa & invidiosa veritas (*quam ex omni hominum memoriâ revulsi*) in odium & invidiam Medicinæ osorum esset me raptura. Nullis igitur terriculis motus, omni rerum discrimini, *Medicorum* ergò me met objeci, hocque Veritatis patrociniū quod in me inclinatum recumbebat, suscepi, licet egregie gnarus sim, Artis Phœbeæ capitales hostes, in me *Patronum*, tanquam in *Scopum* suas acutiores sagittas emissuros.

Confestim itaque totâ illud vagatum est Academiâ, *Medicos me ab exilio vindicaturum*. Ne quis autem secum reputaret, hacce meâ vindicatione novissimum Oratorem confutatum iri; (*memoriam quasi ficti istius exilii publicè refrenasset*) Clariss: ille vir suę famę consulens, antè extincturus & oppressu-

oppressurus quàm planè exortum
 ac natum esset dissidium inter *Fa-*
cultatem Medicam & SE, scripto
 publico professus est, quia illa in
 Medicos injuriosa mente, se pe-
 nitus alienum esse. Hæc profectò
 Clariss. Viri sententia, eodem e-
 vulgata tempore, quo suggestum
 conscendi & Medicorum causam
 oravi, tantum pudorem Medico-
 rum derisoribus incussit ut pali-
 nodiam cecinerint, atque inficias
 ieverint se aliàs *de Medicis Romæ*
exclusis vel audivisse vel legisse
 quicquam. Ne interim versatiles
 audirent, meam Oratione ceu um-
 bratilem traduxerunt, quasi umbra-
 tilis larva me territasset, quâ mise-
 re delusus ego, Medicos vidissem
Romæ in exilium (ab hominum ne-
 mine ipsis irrogatum) proficiscen-
 tes. Ex eo enim, quòd nuperi li-
 belli pag. 2. certiores erant facti
 111970 Orato-

Oratori suo *nihil unquam de Medicorum exilio in mentem venisse*, hanc è singularibus præmissis universalem conclusionem eliciebant, ergo *mortalium nullus, hoc unquam de Medicis exilium somniavit*; & exinde rursus concludebant, sed veteratoriè & falsò *me cum larvis luctatum esse*. Quoniam autem cum larvis non-nisi larvæ luctantur, en illius exilii cùm *excogitatores* tum *præcones* ad Judices produco, illi quippe ceu totidem ficti testes *id convicii Medicis dixerunt*, atque adeò illorum ipsissima verba excepi, idque duplici animi mei consilio; primùm quidem ut certo certius compertum habeant mei *sycophantæ*, non *spectra* & *mendacia visa* me dissipasse, sed hostium copias, toto præclaras terrarū orbe meis armis pulsas & fugatas esse; deinde verò fidem ut faciam ipsis indu-

indubitata, me nullatenus (*ut rumor fallaciter id narrat*) in Clariss: illum dicendi Magistrum inveni, sed Agrippam, Lansium, Iunium, Montanum &c, qui exilii convicium Medicis ingerunt, persequi.

Illius enim lolii, quo tot in Medicos protervi atque procaces & victitant & inebriantur, seminator & sator, atque ut ita dicam educator & altor, acris est ille literarum literatissimus hostis *Henricus Cornelius Agrippa*¹ qui primus² quòd sciam, quinto decimo ineunte seculo, integra literarum seminaria, *Tubingense* præsertim

¹ Lib: de vanit: scientiar: cap. 83. de Medicinâ Operatrice pag. 196 edit: Lugdun.

² Plinium enim, quem vulgò Medicorum irrisores suas ad partes pertrahere connituntur, hîc silco. Illum quippe Orat: meæ parte II. atque IV. non tantum ad exilii inficias blandè perduxî, sed etiam pro Medic. causâ acriter depugnantem in arenâ collocavi.

& *Argentinense*, hâc infelici se-
 mente conſeſcit, *Romani quondam*
ſub Catone Cenſorio, MEDICOS
 OMNES, & VRBE TOTA, & TO-
 TA ITALIA PERVLERVNT.
 Illinc profeſſor juxta ſeminii iſtius
 indolem, fruges quidem ſurrexe-
 runt, ſed nullatenus letę & amœnę,
 opimę licet atque feraces, quibus
 maledicum ita ſeſe exſatiavit homi-
 num genus, ut eaſdem ſed corrup-
 ptas atque adeò nocentiores, ſtatim
 ſub initia ſeculi, ore quidem Ora-
 torio, ſed maledicentiſſimo, hor-
 rendum hunc & infandum in mo-
 dum, in Auditorio *Tubigenſi* publi-
 citùs eructaverit, ¹ *Roma ſexcentos*
ſtetit & floruit annos, antequam Mo-

1 Uti palàm & ante oculos omnium erit,
 qui *Thomę Lauſii* Mantiffim *Conſultatio-*
num & Orationum, *Conſultatione de præ-*
rogativę certamine quod eſt inter milites &
Literatos, pag. 58. editionis *Tubinganz*,
 anni 1656, conſulent.

dicos

dicos tecto & hospitio excepit; quam
 primum verò periculo suo didicit, ci-
 cures se tantum latrones & mansue-
 tos homicidas excepisse, eos **ITERUM**
EXPULIT. Hic notes velim,
 Oratoris illius dicacis, acerbi &
 amarulenti atque virosi postrema
 verba, justissimæ querimonix,
 quam ab ipso habeo meæ Orationis
 exordio, de hac indies virulentiori
 calumniâ, fidem facere luculen-
 tam. En quippe eadem quam pro-
 pulso calumnia, sed longè profe-
 ctò pestilentior, quàm ab ullo pe-
 stifero ad Medicos aspiraverit un-

1 Scorpius venenum in caudâ gerit & obli-
 què ferit : ita hic Orator in fine virus ef-
 fundit suum & dissimulanter lædit. Sed
 amabo, qui contigit ut Medicos **ITERUM**
EXPULERIT ROMA, quos antea nun-
 quam expulerat; quosve (*uti falsò profe-*
teris, & viperine conviciator Pattacione ca-
lumnio sior) nec tecto, nec hospitio excepe-
 rat?

muit,

quam. Exempli etenim gatiâ, mi-
 tiùs longè novâ in Argentinensium
 Acroasi cum Medicis egit, ille Ora-
 tor alter, qui virus idem, sed miti-
 ficatum, in Medicos his verbis evo-
 muit, *res : hæc impulit Romanos, ut*
propter Archagathi cujusdam in se-
cando crudelitatem, omnes odio Va-
ticano ² *Medicos prosequerentur,*
eosdem urbe exterminandos esse
 CENSERENT.

Tantum autem virus, unius su-
 perioris Germaniæ limitibus ne-

1 Uti legere est apud Melchiorem Iuniam
 tomo primo Orationum anno recuperatæ
 per Christum Salutis MDC. Argentinæ
 habitarum, *Orat. 3. de comparatione Me-*
dici, Philosophi & Oratoris. pag. 1331.

2 Illius, *quæso Te*, auctorem dicti per
 transennam strictim aspicias, VATICANO,
 quàm ipsi VATINIANO infensorem, utpote
 qui proverbialem illam de odio VATINIA-
 NO loquendi formulam, ad VATICANUM,
 majori forsan inscitâ, quàm ma-
 lignitate traduxerit.

quaquam

quaquam coërcitum est, ipso etenim Agrippæ seculo, Gallias totas id veneni infecerat. *Michaël* quippe *Montanus*, haud ignobilis alter Artis Apollineæ ex traduce osor atque derisor, sub expirantis Agrippæ tempora in Galliis natus est, ubi Literatorum non duntaxat, sed & vulgi veneficum, hac in Medicorum re his vernaculis verbis¹ perditè se gessit, *Les Romains avoient été six cens ans avant que de recevoir LA MEDECINE; mais après l'avoir essayée, ILS LA CHASSERENT DE LEUR VILLE, PAR L'ENTREMISE DE CATON LE CENSEUR.*

Ita profectò *Montanus* linguâ suâ in Medicos passim petulcâ atque
¹ Uti cognitum & compertum habiturus est, quivis lector *capitis ultimi, libri secundi* Operum ejus Parisiis in fol. recusorū anno 1652 pag. 566.

protervâ

protervâ, sed hîc veneficâ, virus illud de Medicis, ab integro propemodum seculo, (*scripsit enim anno 1580*) in populum longè latèque diffudit.

Illius etenim viri scripta, quoniam & Gallica primùm sunt, & ludicris subinde atque scurrilibus plurimis, sannâque multiplici; salibus atque facetiis; dicteriis & sarcasmis; leporibus item atque Gratiis undique scatent, Gallorum manibus utique versantur. Qui igitur plurimi Galli, per hunc insolentem sed imbellem, juratum licèt Medicorum hostem, tanquam per juratissimum auctorem jure jurant, Medicos & illi proscindunt, atque hanc ipsis de exilio nominatim, *sed illiberaliter prorsus*, infamiæ notam dente Theonino figunt. Prout quippe maligna fert hominum indoles, ad calumniam
& ex-

& excipiendam & dissipandam
 prona atque prompta, id de Me-
 dicis opprobrii, (*quod ab origine*
Agrippinum est) à *Montano*, tan-
 quam à turbido fonte, aut putidâ
 lacunâ, hauserunt, illudque per
 Gallias latius atque latius dissipa-
 parunt atque diduxerunt, ac proin-
 jure meritôque in ipso meæ ora-
 tionis initio *vivax* audit illa ca-
 lumnia, utpote quæ totis Galliis
 magnâ fluat per ora Virûm *vivaci-*
tate.

Nec modò grave illud virosûm-
 que & pestilens de Medicis scom-
 ma, è *Montanico* fœtente lacu, tan-
 quam è palude Stygiâ derivatum,
 per Gallias longè latéque defluxit;
 sed & è Galliis, Hispaniis item at-
 que Germania superiore in Bel-
 gium putido hocce verborum flu-
 xu corrivatum est,

De Romeynen zijn ses hondert
 B jaer

jaer geweest eer sy de Genees-konste
aen-namen : Maer de selve beproeft
hebbende / joegen sy die uyt haer Stadt
door toedoen van Cato de Keurmee-
ster van de Manieren.

Huic certè fluento reprimendo
atque coërcendo totus insudavit
Ioannes Beverovicus ὁ μαχαρίτης, in
opusculis ¹ illis quæ Belgico idio-
mate manibus omnium terun-
tur. Inibi quippe nervos suos re-
vera intendit, Montani ut grande
supercilium retundat, & effræna-
tam mordacitatem infrænet : Ve-
rùm, majori conatu quàm succes-
su, id molitus est. Illum quippe,
circa chimæricum istud Medi-
cum exilium silentem, ὃ ἐστὶν τὸ
ἄσπονδον τα, & ne gry quidem respon-
dentem, legere est. Quam igitur
tanto opprobrio debes ἄσπονδον, si
nec tuo ex fundo, neque præce-

¹ De Wercken van Bevervijek in 4 pag.
184. op de eerste Col. t' Amsterd. 1656.

den-

dentium Scriptorum ē penu, eam
extrahere potis es, illam, quęso Te,
ab hęc Apologiā (à cuius lectione,
ulteriori verborum serie absit ut Te
inhibeam) expromere ne dedigna-
tor.

Vale mī φίλιε. Sed ut undē
est orsa, in eodem terminetur præ-
fatio mea, χαίρειν gaudere rursum
Tibi precor, quòd nactus sis illius,
quā *Medicos*, ceu *Romā* in *exilium*
fugientes insequuntur, injurię sta-
torem. Illis interim maledicis
Medicorum conviciatoribus ὕμναι-
ναι πρὸς τὸν εὐπρόσπεν animitus exopto.
Nisi etenim ipsis *mens* *læva* foret,
benè se gererent, nec hisce *Medicos*
probris & maledictis infectaren-
tur. Tu porrò lætare mente vali-
dus & corpore toto, Téque pru-
dentem præsta, & hęcce antidoto,
quam Tibi offerimus officiosi ani-
mum

num tuum adversus viperinos
linguarum ictus innutrito,

**TOXICA NE POSSINT SEVA
NOCERE TIBI.**

FINIS

ORATIO.

M. Rector, fidelis Mysteriorum Dei, insimul custos atque detector;

Almæ Civitatis prudentissimi Proceres, potentissimique Summates,

Prætor, Coss. præses, Coss. Scabinorum præsul,

Scabini, quique ipsis estis & à Consiliis & à Secretis;

Collegæ honorandi, omnibus in Disciplinis solertissimi, solidissimique, nec-non Literaturæ cultioris Antistites atque Protomystæ;

Vosque quotquot adestis, ornatissimo huicce meo Phoebeâ laururite condecorando Medicinæ Candidato vel sanguine, vel affi-

B 3

nita-

nitate, vel amicitia conjuncti;

*Tuque imprimis, illius bono-
rande Cognate, tum Ecclesiastico,
tum Academico muneribus sacris,
Vir Reverende;*

*Venerandi Symmystæ, fideles-
que Mystagogi;*

*Lectores, Doctores & Magi-
stri Liberalium Disciplinarum
acutissimi, eruditissimique;*

*Tu LECTISSIMA, mysteriis
Divinis dicata,*

Tu Themidos oraculis addicta,

Tuque Apollini consecrata,

JUVENTUS;

*Tu porrò, illustrissima reli-
quorum adstantium corona,
grande meum decus hodiernum.*

PARS

P A R S P R I M A.

QUot præsenteis intueor,
 quos salutavi Viros om-
 nium ordinum longè Clarissi-
 mos, linguis mihi faventis &
 unico ab ore meo pendenteis;
 tot certè, Medicum audiendi
 causâ, hoc in illustre confluxi-
 stis Athenæum. At nomine vi-
 cibûsque meis commutatis, *non*
Medici, sed *Medicorum patroni*,
 parteis sũ acturus; Gallis enim
 Medicis, coram Senatu, pro se-
 ipsis dicere causam licitum est.
 Quidni itidem, alieno licèt de-
 gam in cœlo, mihi fas erit can-
 dido hocce solennique die, a-
 pud Vos, cùm Patriæ Senatûsq;
 Patres, tum imprimis equis-
 simos rerum æstimatores; cau-
 sam,

nam, non illam quidem pri-
vatam, sed quæ omnium Mē-
diconum est; contra illos age-
re, qui non minùs falsò quàm
injuriòse, *sexcentis annis Me-
dicos Romæ passos fuisse*, jam
olim publicis scriptis consi-
gnarunt.

Illam profectò calumniam,
oblivione voluntariâ contre-
remus, si *fumus** duntaxat ef-
fet nostrum in nomen putidè
sparsus; spontè siquidem eva-
nesceret: At quia verissima est
διαβολή, quæ Medicos omneis

* Alluditur ad Hebraicum *calumnie* ety-
món, quod *fumum* denotat, quasi nihil aliud
calumnia foret, quàm vel *fumus* inalicujus
vituperium malignè immixtus; vel infamia
quædam *fumi* adinstar, in aliquem longè
latèquè dispersa.

male-

maledictis *figit*, illisque, ceu
 frameâ quadam acutiore, at-
 que venenatâ, trahit pecto-
 ra; illius mehercle profundo
 venenosoque vulnere mede-
 tam veritate faciemus. Nobis
 siquidem nihil magis insitum
 est à natura, quàm ut sauciati
 Medicinam expetamus. Ne-
 minem igitur mirari subeat, si
 in praesens, virulentum illud,
 quod Medicorum corpori,
 jampridem & à vetustissimis
 temporibus inflixerunt feræ,
 & percurare vulnus aggrediar;
 aliàs quippe neglectum, aut
 malè curatum, (uti ausim dixisse,
 Allusio fit ad Græcum *τὸ δρασάμεν*,
 quod non duntaxat criminari, accusare, ca-
 lumniari, & notam infamiae afferre; sed &
 trajicere atque transfodere significat.

malè hæcenus curatum fuisse; illius curam susceperint licèt, Viri auctoritate graves & Archiatri summi ¹) *sua nos majori indies,*

¹ Quales sunt illi v. gr. Triumviri *Franciscus Vallesius, Ioannes Langius, & Gasparus à Reies*, qui gravium Archiatron vulnere sese luculentam illam, sed non insanabilem, *Medicis plagam injectam*, solidaturos simulant, nihil minùs tamen quàm *Vulnerarios* se præstant. Illorum quidem postremus *Urbis Carmonæ* Archiatros, cæteris sollicitiorem sese ostendat, vulnus tamen illud haud conglutinat, sed irritat & inflamat; Primum enim *Langii* atque *Vallesii* ad exemplar sese componit, & vitio ipsis communi, *Medicos exules fuisse* inscien- & injuriosè admittit; & culpâ subinde sibi singulari, chimærici illius exilii causas mentitur toti Hygeæ Choro adeò infames atque probrosas, ut illum longè magis decuisset isthæc infanda consultè atque sapienter siliuisse, quàm turpiter & criminose deblaterasse. Isetenim imprudens *Beticus Hispanus*, hujus calumniæ comprimendæ causâ, hanc ipsam de *Medicis exilibus* disceptationem

Ope-

exederet feritate. Vires et
nim acquirit eundo, nec re-
quorum more vulnerum qu-

Operum suorum capiti præfixit. At Me-
corum res dum calumniis extrahere stud-
in illos certè non-nisi probra jactat. Con-
tius fuisset tantas Medicorum partem nequ-
quam tueri, quàm illas vel fœcorditer prode-
probris increpando; vel forti & invictâ de-
fensione non tutari.

Cautior quidem est *Longius* quinque Pa-
latinorum Electorum Archiatros in Epist-
suâ 2. l. 2. sibi que cavet, ne labem unam
Medicorum corpori malignè aspersam dum
eluit, aliam in ipsos iacerat. Nihilose-
cius, Medicorum exilium (quod mihi o-
pinabile atque fictum est) à Catonis ævo
ad Claudii Cæsaris tempora manasse, perpe-
ram admittit. Ita profectò primus ille quem
supinum Hispanum notavi, falsò coaccedit
fuisse Medios Româ quidem exactos, sed
priorum Cæsarum ætate Romam revocatos.
Quantum enim uterque aberrant à Fero,
vel ex me in Medicorum conviciatores Sa-
gittario patebit.

Illius quidem acerbissimæ in Medicos im-
missæ injuriæ Vallesius Philippi secundi Hic-

calumnia intulit, temporis decursu aut cicatrice obduci, aut mitescere saltem pote fuit;

paniar. Regis Archiatros (*lib: de sacrâ Philosophiâ*) assertorē atque vindicem sese prebuit. Verum tanti Viri concisam nimis brevitatem dolemus, inibi quippe *Velitis* duntaxat ritu in hostes excurrit, nec iusti more belli in illos grassatur.

Illi igitur terni Viri, acrem illam atque vigentem quam a Medicis amolior calumniam, adorti sunt quidem, sed nusquam protriverunt atque conculcarunt. Ut ergo ferarum Medicos commordentium, in præfatione cubilia detexi, sic ne ludificatum se conqueratur *ὁ Φιλάργος*, lubens ego, Martios campos ubi alii cum tantæ in Medicos jactatæ calumniæ propugnatoribus conflixerunt in præsens indico. Illos enim si lustrat, ejus in oculos protinus involabit, quàm ignavè & quàm levi brachio suos illi hostes perstrinxerint. Ne autem fusior sim abundè est erectum in isthæc loca digitum intendisse, locis enim istis exploratis, non *mibi* sed *veritati* credes, mi *Φιλάργε*.

sed

sed edivento una cum seculis
 ætatibusque hominum inve-
 teravit, atque ita exasperatum
 est, ut in ulcus ferinum can-
 crosūque degeneraverit.

Calumnia quidem in se, le-
 vis est sermo & qui leviter vo-
 lat, sed qui graviter vul-
 nerat; qui leviter transit,
 sed qui graviter unit; Qui le-
 viter animum penetrat, sed
 qui ex animo non leviter exit.
 Qui demum, leviter profer-
 tur, sed non leviter revoca-
 tur. Imò, qui pronis auribus
 ut accipitur, sic & in vrbis lar-
 giter pascitur; **NIHIL** quippe

Quam iustè has de seculorum in
 Medicos iniquitate querimonias habeam,
 ex adductis e *Lansio*, in præfat. ad *philos.*
 pag. 21. vel abunde liquet.

tam

tam volucre est, quàm *maledictum*; nihil faciliùs emittitur; nihil citiùs excipitur; **NIHIL** latius dissipatur; ac proin, credulum & maledicum hominum genus *vivaciter* pervadit. Exinde *vivax* est & illa, quàm dixi *calumniam* esse Medicis *conflatam*. At illi, *vivacissimæ* licet, ceu sibilanti serpenti, suoque venefico halitu nos afflanti, caput excindendum est; & ne rescisso uno, **HYDRÆ** adinstar, renascantur alia, omnem illi occasionem amputabo, dum venenatam illam mendacem, que de Medicis infamiam animis medullitùs inhaerentem,

¹ Vivam illam meritò dixi, utpote quæ passim voliret per ora Virum, uti constat ex Epistolæ ad *Φιλίππους* pag. 25.

imis de pectoribus revellat
 ne Mortalium ullus, iisdem
 deinceps moribus, idem nobis
 venenum inspiceret. Quo
 negotium gnaviter si confecto
 ro, gratiam ex illo, *non minimam*
certe, omnes apud Literatos
 sum initurus: Literariæ siqui-
 dem Reip. interest, rediivivus
 serpens ille Python, qui tot A-
 pollinis Nepotes commordet,
 ut trucidetur: Is quippe mor-
 su suo trifido, ceu triplici telo,
 non Medicos unicè, sed *homi-*
nes ternos transfodit; nam *delat-*
os cum primis *Æsculapii Sacer-*
dotes transverberat; *Auditorem*
 veritate privat, dum illius in
 aureis suum venenum trans-
 mittit; *Delatorum* porro con-

scien

scientiam atrociter sauciat.

Infuper his, acrius me commovet, quod profanum non modo vulgus, suum illud, quod à Viris, vel male feriatis, vel male doctis accepit, in nos effuderit virus; sed & quod mendax illa quâ misere lacramur contumelia, in tantum invaluerit, ut vel quasdam proborum & liberaliter eruditorum menteis, dicâmine occupaverit, an potius occiderit. Illorum enim haud infimates, id probrum & dedecus coram in os, mihi singulatim ac sæpius intulisse, nequaquam erubuerunt. Quoniam igitur, Viri boni & Literarum docti, eò credulitatis adducti sunt, sibi in-

ani-

animum ut induxerint, illam
 maledicti notam, quā inur-
 mur, non columniam, sed obtr-
 etationem esse; eò animosius
 hancce Medicorum causam
 descendendo, eoque acriori me-
 tus impetu, vestros animos a-

Ignoscite quæso, huic animi
 impetui, quo abreptus, moras abrupti, (et
 plus satis jam longas, nullus enim à vos re-
 annis, gravem illam Medicis impositam
 injuriam, aut levavit aut revulsit) ne di-
 turniore silentio ad illa Mesonica dider-
 petulantius in Medicos iacta, conniver-
 viderer. Me igitur contumeliam repressissimè
 decuit, ne deinceps in hominum mentes
 invaderet: Alias enim non compressa neque
 coërcita, uti temporibus prisceis, sic & in
 posterum, de manu (ut ajunt) in manum;
 de seculo in seculum, de gente in gentem,
 de regno in regnum, de Rep in Remp.
 de familiâ demum in familiam, atque sic
 consecutione & propagatione quâdam, in
 plurium & improborum & procacium au-
 reis inferretur, qui petulanti linguâ Medicos
 insectari non desinereant.

illam

illam converto. Tanta siquidē
 primævæ Medicorum formæ
 illata injuria; altâ mente re-
 posta manet, & me vindicem
 sollicitat & instigat, qui illam
 ulciscar. En igitur illius, *Viri*
omnium Ordinum longè Amplissi-
mi, coram Vobis ultorem me
 sisto, & rem ipsam ut aggrediar,
 vel ab ipso exordio dicam, il-
 lorum esse, per quorum ora il-
 lud de nobis convicium voli-
 tat, tanti sui in nos convicii,
 aliquot saltem, vel *graves* vel
speciosas, non autem *leves* atque
captiosas, rationes dare, aliàs
 puri puti & pergraphici syco-
 phantæ audient. Quales au-
 tem sint illorum à quibus tan-
 topere veritas abhorret, præ-
 stigæ

stigiæ atque captiones, sumus
 infra perinde detecturi atque
 dissipaturi. Velim interea ex
 mei juris redundantia, gene-
 rosius cum ipsis agere, nec Me-
 dicorum jura, quibus hodie
 patrocinator, simplici rei nus-
 quam probatæ, nusquamve
 probandæ, tueri negatione.
 Istoc siquidem super argumen-
 to, cum omnia fileant Anna-
 lium monumenta, nec ullibi
 Gentium legere sit, quonam
 vel Plebiscito, vel Senatus-

r Medicos ullo Plebiscito Româ pulsos es-
 se an quispiam somniaverit, mihi latet: sed
 me nequaquam fugit, Virum acutum &
 alias vigilantem, stupidè & oscitanter
 scripsisse MEDICINAM SENATUSCONSUL-
 TO DAMNATAM esse annis sexcentis &
 ad tempora usque Archagathi, qui Romam
 primum venit anno V.C. 535. Si enim ab
 illis

consulto Medici fuerint Romæ exterminati; quibûsve fuerint, illis Archagathi temporibus, retro computamus secula in quæ incidet fictum illud *Senatusconsultum*, liquidò constabit *Urbe[m] Romanam* tunc temporis nequaquam conditam, nedum *Senatu* honoratam fuisse.

Hic insuper stuporem *conviciatorum* attendito. Fabulantur enim à *Senatu Romano* in 600 annorum *exilium actos* fuisse *Medicos*. Non animadvertunt interea (*præ alto qui illorum menteis urget & obruit stupore*) quod quemvis egregiè cordatum nequaquam fugit, *primò* scilicet ineptum atque absurdum esse, *exilium* illud *Medicis* à *Senatu* in ætatem adeò longævam imperatum fuisse. Non contuentur *secundò*, penes *Senatum* nunquam fuisse, vel condere *Leges* vel *exilium* irrogare, quæ post talium, & *Legum* & *exilii* denatos auctores, perennarent. Romanorum enim *Resp.* toties interpolis, id nequaquam tulit, nam ubi primum, qui *Reip.* clavum tenebant, denascebantur; cæteri, qui defunctorum in locum succiebantur, Decessorum placita atque decreta immutabant; *leges* abrogabant, atque etiam in *exilium* datos, de *exilio* reducebant.

vel Populi jussis, vel Patrum
decretis, ROMAM: REVOCATI,
consequens est, probum

bant. Uti profectò, vel in Imperii Romani
ætatem usque extremam, illorum progenies
vitiosior atque vitiosior semper data, quæ à
stirpe habuerunt sanctiones & statuta, illa cer-
tè violarunt atque funditus everterunt. Li-
cèt igitur, stulto quopiam atque vesano Se-
natus decreto fugissent in exilium Medici;
illo sanè, vel Regum auctoritate; vel Coss.
decretis; vel Populi suffragiis; vel Impe-
ratorum jussu, exilia sua, paucò post tem-
pore liberati fuissent.

2 Frustra enim hæc adducunt libri xxvi
Plinianum Proœmium de insolente luo
quam joculari lasciviâ MENTAGRAM appel-
lavere, quæque Tiberij Claudii Cæsaris
principatu medio in Italiam irrepsit, & cujus
curandæ causâ Medicos ex Ægypto revocatos
esse fabulantur. Ist hæc quippe Pliniana vel
supinè atque dormitando, vel malignè &
veteratorie in Medicos exules, sed de exilio
reductos, detorquent. Plinius namque Me-
dicos ex Ægypto Romam iterum evocatos
fuisse nequaquam profitetur, sed consultis
verbis, lucro illos allectos (utpote Magnatibus
insolitâ

illud quod in nos conjiciunt;
 vel *malignè & turpiter* excogi-
 rarint; vel *suspiciose & temerè*
 ab aliis acceperint.

Res *dolosè fraudulenter-*
insolitâ lue infectis subsidio (centuros) suo
 Marte & sponte suâ ex *Ægypto* Romam
 ADVENISSE refert.

Rem totam paucis accipe, vel *Plinianam*
 illam *sextam vigesimam* Porticum intrato,
 & eadem mecum tibi incident in mentem.
 Imperante Claudio Cæsare lues Majoribus in-
 visa Italos afflavit; nec totâ tamen Italiâ,
 sed totâ Româ vagata est, sine dolore qui-
 dem illa, sed tantâ foeditate ut QUÆCUN-
 QUE MORS PRÆFERENDA ESSET. A mento
 etenim ferè oriebatur, atque in multis totos
 utique vultus, oculis tamen immunibus, oc-
 cupabat, descendebatque in colla, pectus &
 manus *faedo cutis fursure*, Veterum lepræ
 haud abfimili.

Cæterum, non sensere id malum fecimi-
 næ, aut servitia, plebesque humilis aut me-
 dia, sed PROCERES veloci transitu osculi ma-
 ximè.

Insuper his, notare est, faciei foeditati
 tantæ,

que de nobis *excogitatas*, ceu
hominum cerebroforum com-
menta atque chimæras, vel
Anticyram relegamus, vel ad
incolas Lunæ exilio pellimus
sempiterno.

tantæ, curam fuisse nullam causticis usque
in ossa exurentibus potiolem; quæ certè
vultûs ustio, uti deformitatis unius expul-
trix, sic & alterius *gravioris effectrix* erat,
fædiore multorum cicatrice quàm morbo,
Viri iccirco *PROCERES* vocibus instabant,
inque Romanos Medicos assiduas ore que-
relas jaciebant; quarum profectò rumor a-
marus, universum orbem citò pervasit, ac
proin & Ægyptios afflavit. Quocirca, ver-
sipelle istud Medicorum genus, inhians lu-
cro, Romam adivit eâ fiduciâ, se ab Opti-
matibus illis lue correptis, Romanis Medi-
cis præpositum iri; nec fefellit ipsos rerum
exitus. Quoniam enim, talium vitiorum
genitrix Ægyptus audiebat; Ægyptii id-
circo Medici, hâc & in lue curandâ, Ro-
manis peritiores habebantur. Confidentiùs
itaque Romani Summates sese curandos tra-
debant Ægyptiis, illorûmque curas largitione
redime;

Illud autem probrum in nos collatum, si aliis acceptum referunt; vel scienter atque criminose tanquam falsum probrum; vel inscienter & inculpate, tan-

redimebant. Siquidem certum est, *Manilium Cornutum* ex *Prætoris Legatum Aquitanicæ Provincia*, *H-SCC* elocasse in eum morbo curandum sese. Quæ certè pecunia ingens, ex meritissimi & exactissimi *Viri FRIDERICI GRONOVII* nostri calculo, in eruditissimo suo non vulgaribus sed interioribus & reconditis *Literis plurimis* pleno de *sestertiis libro*, *sestertium numerum ducenta millia*, sive nostrorum *Philippum* vel *Ducatonum* *QUINQUE MILLIA* complet. Hanc mi *LECTOR* aberrationem, (*quam spondeo unicam fore*) condones velim. Fortè tamen aberratio non est, nam *extra oleas minimè vagor*, dum evinco tantam pecuniæ vim, *Medicis Ægyptiis* in unius *CORNUTI* curationem erogatam, maximum ipsis fuisse profectiois illicium. *Magnam enim prædam illos subolfecisse retulimus supra*, confecimusque *lucri odore*

pelle-

quam *historicum quid*, illud acceperunt. Si *priori pacto* id præsumperunt, eo ipso non pellectos, suo nutu, suoque impulsu Romam tetendisse, Romanis Medicis curationum illarum fructum ut interciperent, dum PRÆPOTENTUM luem, suam ad prædam lucrumque providè revocarent.

Non ergo Claudii Cæsaris principatu fuerunt Medici *ficti de exilio reducti*, sed nutu suo Romam sese contulerunt. Etsi porro verum foret, ætate Claudianâ Cæsareâ Medicos ex Ægypto fuisse accersitos, exinde tamen nequaquam colligendum esset, Romam antea Medicis caruisse. An non quæsumus, vel hoc seculo, dum aliquâ in Metropoli, malo quopiam rebellante conflictantur Magnates, Medici & Exteri arcessuntur, citra tamen consequentiam de Metropoli illâ, Medicis vel indigenis vel inquilinis vacuâ? Haud ergo concludere fas est, *Quirites Medicis idcirco caruisse, quia ex Ægypto Medicos Summatibus Medicinæ faciendæ gratiâ Romam acci-verunt*. In illud tamen pravum atque detortum ratiocinium præceptes devolvi Medicorum Sycophantas, quis non contuetur?

C

mine

mine Sycophantia proditur,
 quam, utpote *διαβολικὴ*, diris
 esse devovendam profitemur.
 Si *historicâ* fide illud tenent;
 vel ex *infidis & sublestæ fidei Au-*
ctoribus id hauserunt; vel ex
fidissimis & locupletissimis Vete-
rum monumentis id ipsum erue-
 runt. Si malè fidis levibúsque
 ac frivolis Scriptoribus id de-
 bent, nullo in loco, nullóque
 in numero, Viris à cordatis id
 habendū est; quinimo, vel ani-
 les in fabellas nullâ specie ve-
 ri vel leviusculè adumbratas;
 vel in ludibria Fauni, id ipsum
 referendum est. Nolim igitur,
 in illis & fabulofitatum &
 phantasmatum portentis ele-
 vandis immorari: Nemo quip-

pe Ve-

pe Vestrum est, Auditores Prudentissimi, quem aut meræ nugæ aut spectra ludificentur.

Scrutemur ergo *Veterum* fide dignorum penetralia, & inquiramus seduli num ex reconditionibus illorum monumentis tale quid extrahi queat, unde ansam de Medicis contumeliosè atque mendaciter scriptitandi arripiant, sexcentos annos, fuisse illis Romæ interdictum.

Id quippe si contigit unquam; vel *Catonis* ante tempora; vel per illius ætatem; vel post illum denatū contigisse necessum est. Quid enim temporarium datur, ultra præteritum, præsens & futurum.

At nullis id unquam obtigisse temporibus, hisce rerum momentis luculenter evincam, & adversum maledictiæ fluctus vel insanos atque decumanos firmiter stabiliam. Cassius enim Hemina testamentum reliquit, primùm è Medicis venisse Romam Peloponneso, Archagathum Lysaniæ filium, L. Emilio & M. Livio Coss. anno V. C. quinto & trigesimo supra quingentesimum; ei que jus Quiritium datum, & tabernam in compito Acilio ob id publicitus emptam fuisse. At CATO tunc temporis pueritiam vix egressus erat, annum siquidem agebat *quintum*
deci-

decimum; natus quippe est, Urbis anno vigesimo ultra quingentesimum.

E quibus profecto, luce hac propemodum meridiana clarius patet, impossibile fuisse, *Medicos ut Roma, Catonem ante adultum & auctoritate polentem, expulerit; Romam etenim nondum venerant. Qui igitur Medici Romæ fuerunt nunquam; Romam fuerunt & iidem nunquam expulsi; utpote quia non Entis non datur expulsio.*

Quis nostrum amabo, hospitem quempiam, quem nusquam admisit, suis ex ædibus extrudet & ejiciet? Quando enim ferunt, turpius ejici,

quàm non admitti hospitem;
ejectionem admissi oppo-
 nunt. Falsò igitur Medici di-
 cuntur *Româ ejecti*, qui purè
 dicendi sunt, *Romæ non admis-*
si, seu potius *Romam non** *ve-*
nisse. En ergo primum *de*

* Quæ hîc de Medicis ante Catonem pu-
 blicis muneribus addictum Romæ nullis pro-
 feruntur, *Cassio Hemina* ex Antiquis Aucto-
 ri & *Plinio* accepta referuntur. Quanquam
 autem pag. & ab illorum placitis re-
 cedam, pugnantia stamen minimè loquor.
 Dum quippe mihi nunc probandum incum-
 bit Medicos Româ ante Catonem Censorem
 in exilium exportatos non esse, locupletibus
 illis *Cassio Hemina* & *Plinio*, (qui meis Ad-
 versariis juratissimi sunt Auctores,) Aucto-
 ribus utor. Quoniam enim illos, Judi-
 ces hîc supremos audiunt, audiant & eos-
 dem, eodem de Tribunali statuentes, Medi-
 cos Romam primum venisse Anno V. C. 535:
 quibus certè temporibus, Cato puer erat per
 plateas ludibundus: Tantum abest ut tunc
 temporis Medicos in exilium projecerit.

At

Medicis ante tempora Catonis Romam nequaquam exturbatis negotium confectum. Excusamus jam, num Catonis ejusdem, sed creati Censoris aëvo, fuerint unquam Roma exclusi.

At verò, Medicorum apud Romanos originē altius cum repeto, *Cassii Heminae* atque *Plinii* iudicium istud elevo, atque ut omnino meorum Adversariorum conatus infringam, *Urbem Romanam*, aliquot seculis ante *Porcium Catonem* vagientem in cunis, *Medicis condecoratam* fuisse luculenter demonstro. Nec illos propterea in exilium venisse consequens est. Alias enim & quosvis alios graves viros munia sua Romae tunc obeuntes, *exilio multatos* esse, concludere fas esset. Valet quidem necessario consequentia à non ESSE, ad non exulare: Sed nequaquam valet ab ESSE, ad exulare. Nihil igitur damni Medicis infero, dum in hujus Orationis serie Romam illos primitus incoluisse firmiter stabilio: Exinde siquidem, nihil adversus eos concludi potest. Si quippe *sexcentos illos exilii annos*,

PARS SECUNDA

QUAMVIS Juridicum foret,
ut illam quam nobis in-
struunt calumniam, ex Chro-
nicis Authenticis calumniam
non esse probarent, & Anna-
lium omnium super illâ re si-
lentium * altum, victoriæ
meis ab adversariis reportan-
dæ mihi sat esset; nihilomi-
ante Catonianum seculum computant, tur-
pem ἀνίχρονισμὸν committunt. Si verò nu-
merant eisdem à Catone Censore ad Tiberii
Claudii Cæsaris principatum, quo *Medicos*
ab exilio venisse fingunt, en rursus, in cras-
sius ἀνίχρονισμὸν impingunt. Brevior enim
fuit illa temporis intercapedo, quam ut ca-
lumniator ullus, qui historiam Romanam
degustavit, vel somniando queat in *annos*
sexcentos eam prorogare.

* Non solum enim Recentiores sed & Ve-
tustissimi Historici, *omnes ad unum*, id exilii
silent. At profectò, illud ore uno promul-
gassent, ni fictum & chimæricum foret.
Cum

nus, quia Lunam citius de
 sphaera sua deripient, reliqua-
 ve refixa caelo sidera devoca-
 bunt, quàm illud probaverint;
 velim ego, ex Veritatis quam
 tuor prerogativa, insequi
 pede presso secula Catoniana,
 atque Catonianis proxima, qui-
 bus Medici Romae numerosissimi
 floruerunt. Istud dum exequar,
 illorum simul falsas hyporbeses

Cum enim Romanorum tot res gestas enar-
 rent, & quaedam vix memoranda ab oblivio-
 ne vindicent, rem certè usqueadco memora-
 bilem & famosam aeternitati mandassent.

Velim praeterea, non joco & per transen-
 nam sed serio & ex professo Plutarchum at-
 tendamus. Is quippe de Porcio Catone adeò
 diligenter scripsit, ut illius Viri cum priva-
 tas tum praecipue publicas, cum rusticas
 tum urbanas actiones recenset. Imò, Por-
 cium ineptientem observat, & illius ineptias
 effert. An igitur, qui Catonianas ineptias re-
 digit in Fastos, is idem, Catonianum faci-
 nus

evertam; subindè vero, rerum
ferie ductus, solidissimisque
fundamentis jactis, *Veritatem*
ipsam stabiliter ædificabo.

PRIMAM suam HYPOTHE-
SIM è Plinio mutuatur, apud
quem legere est, à *Pop. Rom.*
Catonis temporibus, Medicinam
fuisse damnatam. Quibus
Ædepol verbis nequaquam
nus illud, eousque & audax & clarum, quo
Medicos Româ exterminasset, suis monu-
mentis non consignabit? Idque præsertim
cùm occasio commoda & idonea argumen-
tum istud tractandi, ipsum non deficit; me-
minit enim *Catoniani in Medicos edicti*: At
Catonis in Medicos Edicti ἡδ' ὕπαιρος ἡδ' ὄρας,
nec vigilans, nec somnians scripsit.

Te pudeat ergo, tu quisquis es decocti pu-
doris histrio, qui *Medicos* ceu *profugos exilio*
traducis & irrides: licet enim veteratore So-
phistâ versutior esses, nunquam tamen ab his
difficultatum tricis quibus intricatum te deri-
forem deridendum propino tete extricare.

evin-

evincent, vel Medicos fuisse
Româ pulsos exilio : vel illud
exilium annis sexcentis durasse,
uti scriptitant, quos tenet in-
sanabile nos calumniandi ca-
coëthes.

Etenim, Plinius ubi dicit *
Populus Rom. Medicinam exper-
tam damnavit, idem dicit, ac si,
improbavit, dixisset. At Medi-
cinam improbare, nequaquam
est Medicos in exilium projicere.
Quid enim vel hoc in ipso Bel-
gio vulgatus est, quàm Medi-
corum aliquot praxim impro-
bare, reprehendere atque culpare,
vel si velitis ut significantius at-
que ornatius dicam, ὁρῶντες, αἰ-
μαλίζοντες, ἀδυνατίζοντες nus-

* Lib: hist. natur. 29. c. 1.

niv3

C 6

quam

quam tamen gentium, iidem illi Medici quorum *damnatur* atque *traducitur* praxis, ex Urbibus ejiciuntur.

Si quis mihi Plinium taliter interpretanti fidem derogat, attendat quæso sedulus ad Orationis Pliniana contextum, & solis ad instar radiantes hæc quaternas veritates, suo firmiter innixas cubo, contemplantur.

I^o. Quidem, per verbum *damnavit*, nihil aliud Pliniū sibi velle, quam Populum Rom. Artis illius quam damnaverat aliquo fuisse radio affectum.

II°. Per Medicinam, eò loci esse intelligendam unicè Chirurgicam partem.

III. o.

si III° Chirurgiam non omnem, sed illam duntaxat quæ crudelior est, fuisse damnatam.

IV° indemū, Medicos propterea fuisse nequaquam à Civitate abactos: Inibi quippe abactus causa si qua foret capitalis, illa prorsus singularis, nec omnium Medicorum foret; siquidem agitur singulariter de Archagatho, qui *Vulnerarius* primum audiebat, mox à se vitia secandi urendique *chmifex* vocitatus est.

Non ergo Medicos, nec Medicum, nequidem Chirurgum; sed Carnificem damnarunt; nec interim damnatum Romanis pomeriis excedere jusserunt. P L I N I U S etenim aperte re-

fert,

fert, illius quidem *Archagathi* carnificinam in tædium artis transisse, at nusquam adjecit, ipsi fuisse Civitatem ademptam.

Et ne quis confingat Medicis palpum ut obtrudam **PLINIO** me fucum facere, **Plinium** ipsum adducam, qui acerrimum nostrum **Patronum** se gessit.

Quid ergo? inquit (seipsum compellans) *damnatam rem utilissimam credimus?* Minimè **Hercule**, respondet sibi continuo, minimè **Hercule**, non rem *Antiqui* damnabant sed *Artem*; *Artem* scilicet illam *Archagathi* sæviorem, quæ igne & ferro humanos artus excruciat atque truncabat. Imò præcisè magis

loquens

loquens Plinius, item nostram omnem, ceu peremptio edicto dirimit: Hæc quippe aurea uncialibus literis Cedro consignanda verba profert, * *Et cum Græcos Italiâ pellerent diu etiam post Catonem, EXCIPERUNT MEDICOS.*

Sic Tranquillus in Octavio Cæsare, ab illis quos annonâ gravi conflictati Quirites ex Civitate exegerunt, conceptis verbis, *Plinii suffragator, MEDICOSEXCIPIT.* Hæc enim immortalitate dignissima verba, mentibus nostris, ceu adamantino stylo signavit, *Magnâ verò quondam sterilitate, ac difficili remedio, cum venalitas &*

* Lib. hist. natur. 29. c. 1.

223101

lani-

lanistarum familias, peregrinosque omnes, **EXCEPTIS MEDICIS &c.** *urbe expulisset* Augustus &c. Quid quæso, aut magis apposite, aut magis accommodatè dicere est, ut adversarii nostri causa cadant? Nihil certe pressius, nihil stringentius potest in medium adduci.

His tamen ad causæ nostræ fidem & firmamentum, quæ scrupulum omnem, vel contumaciorum animis altius in hærentem eximere apta nata sint, confirmationis ergo & auctarii vice sum additurus.

Et primum quidem in hoc vehementer incumbam, Plinium eodem loci referre, *damnata illa*, (& jure optimo

dam-

dam-

damnandâ) *Archagathi* sævitia,
in tædium artem omnesque Me-
 dicos transisse, OMNESQUE
 MEDICOS transisse. Romæ
 igitur complures erant Medi-
 ci *Archagathio* cœtanei, at-
 que adeo nequaquam erant exi-
 tio mulctati. Haud quippe re-
 ciprocantur, *in tædium* transire,
 & *in exilium* ejici: Haud rursus
 unum & idem sunt, *Archaga-
 thio* ejusque *quælestros*, & *Populus*
 ipse *Romanus*: Haud ultimò
 confundenda sunt *Activa Passi-
 vis*; ac proinde *Plinius* ubi do-
 cet, *in tædium Populi Rom. artem*
Archagathiz, omnesque Medicos
 transisse, nihil aliud sibi vult,
 quam *Archagathi*, aliorumque
 Medicorum artem *Populo Rom.*

tædium

arch

tædium peperisse, tædium addu-
xisse: At nequaquam vel Pli-
nus, vel Veterum ullus, pas-
sivè scripsit, Archagathum
ipsum ejusve ^{ovipres}, tædio
(tantum abest ut exilio dixerit)
affectedos fuisse. Non ergo fue-
runt Medici seu potius Chirurgi
illi, in urendo atque secando du-
riores licet, in exilium proje-
cti, sed Romam Urbem suis in
tabernis incoluerunt. Jam quip-
pe constat ex Cassio Heminâ,
Romæ tabernam in compito
Acilio fuisse Archagatho publi-
citus emptam. Alias autem
præter illam, Medicorum ta-
bernas vel tunc temporis fuisse
Romæ, en, auctoritas triplex
omni elevatione major, quam
Vobis

Vobis (*æquissimi rerum aestimator*
tores) dari velim pro superpon-
 dio; iisdem quippe Catonis &
 Archagathi temporibus illis,
 Plautus atque Terentius, *Me-*
dicorum Romæ degentium men-
 tionem habent; speciatim au-
 tem de *Amphitruone* & *Epidico*
 scripsit Plautus, suum illos
Naucratem atque *Periphanem*
 quæritalle in MEDICINIS, id
 est in *Medicorum tabernis*, quas
 & a *myropoliis* & a *tonstrinis*

I Myropolia atque tonstrinas datâ operâ
 hic expressi atque cum Plauto *Amphitr.*
Act. IV. sc. I. & *Epid. Act. II. Sc. II.* à
 MEDICINIS sejunxi, ne quis comminiscatur
 Plauti MEDICINAS nihil aliud fuisse quàm
 vel unguentariorum, vel barbitonforum offi-
 cinas: Planè etenim aliud erant, nam in un-
 guentariâ tabernâ, aromatum, suffituum,
 & pigmentorū omnigenūm erant recondi-
 toria, quæ *Myrothecia* vocitabant, è quibus
 Myro-

ibidem distinguit. At, quis
 inanes & Dominis vacuas illas
 fuisse quas perrepta verant Am-
 phitruo & Epidicus Medicorum
 tabernas sibi stultè fingat? Quin
 potiùs Plinio assentiri est, qui
 Plauto concors MEDICINAS
 illas five τὰ ἰατρεία *Officinas* vo-
 cat in quibus *sua cuique venalis*
promittitur vita. Remedia quip-
 pe inibi à *Medicis venalia*, vi-

Myropola licitatore nacti, odorata sua cùm
 simplicia, tum multiplici Arte commista,
 vel ad cadavera condienda, vel ad fragran-
 tiam vestibus aliisve rebus conciliandam, vel
 ad faciem denique mentitâ venustate deco-
 randam depromebant. In *Tonstrinis* verò
 nihil nisi barbam atque crines attondebant
 & adhibitis calamistris in cincinnos crista-
 bant, uti mos ille ad nostros usque manavit.
 Artifices, quos vernaculâ linguâ vocitamus
des barbiers, des friseurs, de baigneurs. In
 MEDICINIS autem, non solum multiplicia
 valetudinis adversæ præsidia prostabant, sed
 & omni-

tam spondent emptori: in edi-
verso, & eodem loci *deleteria*
vaneunt *pharmaca*, quibus oc-
cecata gens illa Pagana, ærum-
nosa, tædiosaque suæ vitæ fi-
lum abruptura, morti sese tra-
dit, teste *Plautino* istoc altero,

ibo ad Medicinam, atque me ibi veni-
co, morti dabo.

In *Mercat. Act. II. Sc. 4.*

Publium Afrum præterea dum

& omnigena, (quæ sacratissimum Christi no-
men profitentibus summæ sunt religioni, qui-
bus tamen Pagani illud hominum genus citra
conscientiæ aculeum, vitam sibi acerbiorē
adimebat) toxica vanebant. In illis præterea
MEDICINIS, *pharmaca*, & hæc venundantes
Medici debebant: quocirca futile atque com-
mentitium est illud Medicinæ derisorium de
Medicis exulibus dictærium. Medicis enim
in exilium depulsis, illorum tabernæ vel clau-
sæ, vel ab aliis occupatæ fuissent, atque adeo
fieri non potuisset ut *Amphitruo* & *Epidicus*
MEDICINAS ullas perreptassent.

conte-

contestor, clarissimis ille suis
monimentis eandem hanc ve-
ritatem testatam configna-
tâmq̃ue reliquit; atque illius
insuper, unum & alterum genea-
tores, *Pamphilum*, nempe, at-

1 Veniam tuam exposco, mi Lector, si
*Medicos nullo unquam Romæ multatos exi-
lio fuisse*, facturum Tibi fidem, non solum
Comici fidem imploro, sed præterea Trium-
viratum huc intromitto: *triplex* enim
meum testimonium illud quod Tibi do,
Censor quispiam morosus & asper, ceu *uni-
cum* afferret: qui etenim herus atque servus,
hanc in scenam prodeunt, non suâ, sed alienâ
fide sapiunt, illius scilicet Comœdiographi,
qui illorum ora suum ad nutum inclinat.
Sed quò distinctius, quid terni testentur illi
scenici testes, audiamus, proscenium ingre-
diamur, attentique occupemus orchestram.
Totius autem rei scena, hæc est. *Terentius*
in *Hecyr.* Act. 111. sc. 1. *Pamphilum* ex
Insulâ Imbro, quæ maris Ægæi est ad Thra-
ciam oram, (quod illum amantem, heredita-
tis capiendæ causâ, Pater ejus *Laches* invi-
tum extruserat,) reducem introducit, qui
suorum

que *Parmenonem* inducit, qui concorditer oreque uno, quod res est, proclamarunt.

Concludam igitur illa *Plauti* suorum Parentum *Lachetis* & *Soltratae* servum *Parmenonem* percontatur, quonam modo dilectissimam suam *Philumenam* *Phidippi* & *Myrrhinæ* gnatam, quam & efflictim deperibat, & recens duxerat uxorem, offenderet affectam; & cum retulisset *Parmeno*, *Philumenam* pavitare nescio quid, Sæque nescire quid morbi esset, quo conflictaretur illa; anxius *Pamphilus* & præ amore moræ impatiens, ut illud quam primum quicquid est morbi certò sciat, nemòne quærit, (*Parmenonem* rursus percontando) *MEDICUM* adduxit? *Parmeno* responsum idem dat, (*aptum & congruens profectò personæ servili*) NESCIO. 413

Hæc certe narratio fidelis, tria mihi reteggit, Lectorem minimè celanda; & primò quidem, si *Medici*, *exilii* causâ solum *verissent*, deridendum toti *Populo* sese propinasset *Carthaginienſis* ille, naris aliàs emunctissimæ *Comœdiographus*, nec *Hecyram* eandem illam *Comædus* ullus in *pro-patulot* certium egisset; primùm ludis Mega-

ti, Terentii, Archagathi atque Ca-
tonis ætate, Medicos fuisse suis ex
Medicinis nequaquam exturbatos,

Megalensibus; secundum L. Æmilii Pauli
 ludis funebribus; tertio demum Q. Fulvio &
 L. Martio Ædilibus Curilibus, anno ab
 Urbe condita DLXXXVIII & DLXXXIX.
 Si namque *Medicorum* fors illos adeò ver-
 sasset, ut *exilii ergò solum mutassent*, audita
Medici adducendi mentione, dicto citius, ve-
 hementem in risum effudisset sese Populus.
 Quidni enim tumultuaria vox ejus, Comœ-
 dum illum, tanquam illius Censoriani
 quo *Medici fugissent in exilium*, edicti ne-
 scium, plenis buccis, multoque cachinno
 exhibilasset, explosissetque.

Pamphilus deinde, nequaquam voluisset,
 (si modò vel minimum quid de Medicis in
 exilium profectis subolfecisset) parentum
 suorum Parmenoni servo, sui illudendi, hæc
 interrogatione suâ tam seriâ, tamque solli-
 citi plenâ timoris, nemine *MEDICVM ad-*
duxit, facultatem dare. Nihil quicquam igi-
 tur de *Medicis in exilium datis* suspicabatur
 Pamphilus. At profectò ni *chimæricum foret*
istud exilium, quî Pamphilus haud ignobili
 stirpe satus, rei adeò propatulæ, totisque triviis
 atque quadriviis proclamatæ, (non aliter quip-

siquidem illorum officinae frequenter Romæ vel tunc temporis fuerunt.

pe Medici, cum omnibus Suis, quàm Censorio Edicto promulgato, edibus & urbe, excessissent, ignarus fuisset; Qui rursus Medici rectà in exilium perrexissent, nisi maximâ populi comitante catervâ. Valgò enim illorum tumultuosa turba, sive tumultuans agmen, euntes in exilium, clamore atque minis, cominus & longè Urbis extra portas insequitur. Quod itaque adeò commune & pervagatum est, Pamphilo latere nequit. Ille ergo, neutiquam potest Medicorum exilio in vulgus ita pervulgato affectorum, tanquam Incolarum meminisse. Ac proin, nec Parmenonem interrogare potis est, tanquam à Medico, de Philumene conjugis invaletudine certiore factum. Nescivit ergo Pamphilus, suos Nepotes quicquam de Medicis in exilium venturis aut somniaturos, aut deliratos. Quibus enim aliis, quàm vel somniantium visis, vel mente captorum deliramentis, Medicorum illam in exilium profectionem ascribam? Tanti namque Medicorum opprobrii rumor, agitatulus, totum brevi pervolasset orbem, ac proin nec Pamphilum.

D

philum.

Si quis interim huicce meo uni & alteri Comico fidem detrahit, *Plutarcho* saltem auscultet in *Marco Catone*, ubi *Mephilum*, haud ignobili loco natum, háudque rebus in Politicis hospitem, paucisque antè mensibus Româ profectum fugisset. Illis ergo, *Publii Terentii* temporibus, nullus de Medicis exulantibus rumor, terrarum orbem pervolitavit, atque adeò *Pamphilus*, suâ sollicitudine ut sese exolveret, suo confestim à reditu, & antequam suæ socrûs in ædes pedem inferret, jurè rogat, nemòne MEDICVM adduxit? Rectè siquidem sentiebat, *Romam urbem claris & honoratis Medicis esse coonestatam*.

Tertio demum, *Terentianus* ille *Parmeno*, ingeniosus & acer, (prout ex illius & sermonibus & responsis, passim argutis, liquidò constat) ad hoc *Pamphili* de Medico adducendo quæsitum, protinus exclamasset, heu Herclè casum acrem & durum, Te enim absente inscióque Medici fuerunt, omnes ad unum, à Censoribus nostris, pomæriis Romanis, atque etiam finibus Italis exclusi!

Nullò igitur in exilio, vel hâc ternorum testium fide, temporibus illis *Terentianis*,
Medici

ditos definitè distinctèque Ca-
tonis seculo Medicinam Romæ
facilitantes designat, l'is yâs Pa-
lætorlas * in P'ôpy expressè plu-
 ralitérque dixit:

Medici fuerunt. Falsò itaque, à Catone Cen-
 sorio illos esse *in exiliam ejectos*, nostri con-
 victatores clamitant. Catonis siquidem Cen-
 sura, plenis viginti annis, fata ante extrema
 Terentii, expiraverat. Desiit enim Cato
 Censor esse, ipso ab Urbis conditu anno 574,
 at Comicus noster, anno duntaxat Urbis
 conditæ 595, fato functus est. Illo autem
 vivente, ejus Hecyra, Lucio Ambivio Tur-
 pione Comædo, Urbis conditæ anno 589,
 postremum acta est.

Apage igitur, ô maligne conviciator, qui
nullius Medicorum exilii probè Tibi con-
 sciis, illos tamen *in exilium actos* esse illi-
 beraliter prorsus conviciaris.

Hujus è *Plutarcho* loci plenam atque
 planam explicationem habes pag: 82. ubi
 de *Catoniano* in Medicos odio agimus. In-
 terea Tibi notandum venit, quàm numerosi
 sint graves illi locupletissimique quos adduxi
 testes, *Medicos ut asseram ab exilio.* *Plinium*

Ad alteram **HYPOTHESIN**
quod attinet, mutuatitia est
omnis ex inimicitiiis quas **Ca-**
to Censorius, auctoritate flo-

quippe protuli **Medicorum** memorem, dum
illos arte sua tunc temporis rudiori & aspe-
riori, odia in se Populi Rom. convertentes
memorat. Hujus præterea Historici fidem,
alterius firma & inconcussa auctoritate ro-
boravi, *Tranquilli* enim recordatus sum,
ubi scilicet ex ipso, uti & ex *Plinio*, locum
unum & alterum erui, quibus perspicaces illi
atque providi Auctores, *instantia*, atque e-
tiam *futura* prospicientes ac præsentientes,
opprobrio illi falso, quo hisce seculis postre-
mis mordemur, quàm longissime obviâ pro-
cesserunt, *Alorum* enim numero, quos priscis
temporibus Quirites suis finibus pepulerunt,
non confusis inopinatisque, sed compositis
consultisq; verbis **MEDICOS** exemerunt; un-
de profecto, veridicos illos firmissimosq; **MEDICÆ CAUSÆ** patronos, ceu **MEDICORUM**
VINDICES acerrimos veneror. Nihilose-
cius, eò temeritatis calumniandi furor pro-
rupit, ut tot illis reclamantibus licet inteme-
rata fidei, **Medicorum**, non solum *Causidici*,

fed

ε D

rens, Græcis cum Medicis exercuit; è quibus, præoccupata menseadem, duo is theos falsa colligit, quæ modò confutabamus *de Medicis Romæ exuli-*

sed & Iudicibus atque Afferoribus, venerandam illam, quam de manibus illorum, ceu de tripode sacratam veritatem accepimus, suis in Medicos contumeliis infirmare atque labefactare, plures Sycophantæ committantur! ô tempora! ô mores!

Plantum præterea atque Terentium, ejusdem quam ulciscor, calumnia ULTORES & AVERRUNCOS adduxi. *Plutarchum* denique, ceu *Pedarium Senatorem*, eandem in illam *Plinii, Suetonii, Plauti, atque Terentii* sententiam, raptim currentem attingi.

Sileto igitur, ô putide Sycophanta, qui ad omne dedecus *Medicis* inferendum honestis & honoratis, mentem tuam versas; atque nominatim, *fictum quodpiam exilii crimen nefarium & turpe*, ore tuo probroso & decori pudoris, *prisci seculi Medicis Romanis* objicere non erubescis; multiplex enim illud, quod firmum & grave testimonium in Te dixi, os Tibi comprimet æternum.

D 3

bus;

bus; idque annos sexcentos.

Quàm frivola & jejuna sit hypothesis illa, his rerum momentis liquidò constabit.

Catonem odisse Medicos diffitebor nunquam, ille etenim odio plusquam Vatiniano Græcos omnes prosequabatur, atque adeò Medicos ipsos qui maximam partem Cræci erant.

Cur autem Græcos hostiliter oderit Cato, triplex est ratio; generica quidem una & altera; tertia demum singularis est.

Primò quidem infensissimo ferebat animo, Quirites à Græcis non modò Barbaros vocari; sed & spurciùs quàm alios

Italiæ

2^{am}, Græcas omnes * Musas atque
Græcam disciplinam omnem ambi-
tiosius conviciari atque laceffere.
Verebatur enim, ne Literis
Græcis juveniles animi à bel-
listudiis avocati, ad vanas ar-
tes traducerentur. Quo certè
præjudicio mens ejus tam arctè

* Ita profectò, usque eò despiciatum *Iso-
cratem* habuit *Cato*, illius ut Discipulos pòr
jocum irriserit, suum quasi apud Magistèr-
lum Arte in Oratoriâ futiliter discendâ con-
senescerent, indictâque causâ commoreren-
tur, suos demum eloquentiæ fontes coram
Minoë, in Inferis apud *Plutonem* aperturi.

Est & *Catonis* atrocior hæc in Græcos in-
juria; etenim, eò insolentiæ processit, ut
SOCRATEM traduxerit, seu Virum in verba
profectum, locutuleium, blateronem & lin-
guacem, nec non præterea ferocem atque
seditiosum, qui tyrannidis occupandæ causâ,
& mores antiquos labefactaret everterétque;
& sacratissimas leges conculcaret.

Resipuit tamen bonus ille Vir, ætatis quip-
pe flexu prudentior factus, Literas Græcas se-
rò,

irretiebatur, ut *οἷον ἐπιθεσιζόν*
ἢ ἀεμαρτυών, rerum quasi præsciens
 atque præfagus (vatem enim se
 jactabat) filio suo vaticinari
 non erubuerit; *Λίτερης Γραῖς*
omnia CORRUPPTUM * & PER-
 DITUM *iri*; quod tamen illius
 vaticinium, rerum exitu fuit

τὸν, καὶ πόρρω πάντῃ πασιν ἡλικίᾳ ἐληλακὼς
 & ætate omnino provectus didicit, atque in
 Thucydidem, sed præfertim in Demosthe-
 nem totus incubuit: nec non etiam à reli-
 quis reconditiōis doctrinæ Græcis potiora
 sua, cum placita tum apophthegmata, ita ex-
 piscatus est, ut illius in scriptis Literaturam
 cultiorem nihil sapiat, quod Scriptoribus
 Græcis protinus non referas acceptum.

Atque sic profectò, honore mulctatus est
 CENSOR; quique fuerat in Græcos injuriosus,
 crimen illud suum rædiferâ quâ vel stigma-
 ticâ poenâ luit.

* Hic Plinium, atque Plutarchum com-
 binavi, prioris enim verbum CORRUMPERE,
 cum alterius verbo PERDERE composui &
 coagmentavi. Quæ etenim Plinius super
 illa

inane; nunquam enim Roma
ad altius gloriæ culmen perre-
xit, quàm Græcas dum Literas
excoluit.

Tertia denique ratio Medi-
cis unicè competit, atque iti-
dem ex Catonis *præsumptâ* * *opi-*
nione fumit originem; *Iurarunt*

illare sentiebat, sic elocutus est, QUANDO-
CUNQUE ISTA GENS ROMAS LITERAS DABIT,
OMNIA CORRUMPET. Plutarchus verò ea-
dem illa Plinianæ mentis sensa sic expressit,
ΑΠΟΛΟΥΣΙ Ρωμαῖοι τὰ πρῶτα, γράμ-
μάτων Ἑλληνικῶν ἀναπλησθέντες, Rem suam
PERDENT & periment Romani, Literas Græ-
cas ubi vorabunt; vel Literis Græcis ubi af-
fluent.

* Κάλεται γὰρ ὁς φησι Πλάταρχος, ὃ μόνον
ἐπηχθάνει τοῖς φιλοσοφῶσι Ἑλλήνων, ἀλλὰ
καὶ τῶς Ἰαλγεύουσας ἐν Ρώμῃ δι' ὑποψίας εἶχε,
Cato enim (ut ait Plutarchus) à Græcis non
solum Philosophis capitali quodam odio
dissidebat, sed & de Medicis Medicinam Roma
facilitantibus dissidebat, vel ut aliter dicam
id quod res est, hostibus Medicos invidiosos &
suspe-

*inter se, (suam de Medicis scri-
bebat ad filium) Barbaros necare.
omneis MEDICINA: Ac proin-
cūm Barbarus esset, sibi maxi-
mopere cavebat à Medicis,
ne pro salutari Medicinā vene-
num ipsi propinarent.)*

*In illum porro, tanta de Me-
dicis tamque criminosa suspi-
cio ceciderat, propterea quod
suam olim operam Regi Ar-
taxerxi tanquam Barbaro de-
negaverat Hippocrates; quā
ex historiā suspiciosē atque,
mendaciter inferebat Cato,*

*ὁνδὲν ὄφκει ἄλλοι τῶν Γραικῶν ἀπάντων
ἐκ τῶν ποτὲ Βαρβάρων Εἰληνῶν πολέμοις
ἐαυτοὺς παρασχέιν, commune jusju-
suspectiores habebat. Istud quippe secum
animo jugiter versabat, ipsos penes fuisse so-
los, Quirites, tanquam sibi Graecis inimicos
& hostes, impunè occidisse.*

randum esse hoc Medicos inter
omnes nullis unquam Barbaris
Cræcorum hostibus, (ad Medicinam
scilicet illis faciendam)
se se præbituras.

Quamvis autem Cato fuerit
odio in Medicos hostili, illud
tamen ita compressit atque
privatos intra parietes ita
coërcuit, ut publicum in ac-
tum eruperit nunquam: Fi-
lio quidem suo interdixit de Me-
dicis, ut loquitur Plinius, sive
ut cum Plutarcho pressius elo-
quar, τὸ παῖδι παρεκέλευε το ἰατρὸς
φυλάττειν πάσας, Natum suum ius-
sit Medicos omnes refugere, ne
scilicet ab ipsis veneficio peri-
meretur: Sed apud Senatum
tantâ nunquam valuit auctori-
tate,

tate, ut illo suo fore & impulso-
re Medici fuerint unquam Româ
proscripti. Is quippe non rexit
Italiæ fata, nec ab ejus Censu-
râ fors Medicorum pependit.
Ipse etenim, neque Regem *
neque Tyrannum se gessit.

* Tantum abest enim ut Porcius Cato, vel
Regis more Quirites Latiumque rexit, vel
tyrannidem occupaverit, ut publico licet ne-
gocio gerendo jamdiu addictus & consecra-
tus esset, ad supremum tamen illud honoris
fastigium quod ejus ætate tot alii toties con-
scenderunt, nusquam grassari potuerit. No-
tum quippe est Quæstore illo, Q. Fabium
Cunctatorem, anno Urbis conditæ 549,
Principem Senatûs secundò lectum esse. Sic
profectò P. Scipio Africanus, Catone recens
Exconsule, U. C. anno 559, Princeps Sena-
tûs, non modò secundum electus est, sed
etiam revolutò quinquennio, anno nimi-
rum V. C. 564, eundem illi Principatum
tertio detulerunt. Sed præ his uno & altero,
M. Æmiliū Lepidum non secundò & tertio
tantum primas in Senatu tenuisse, sed &
quarto.

Imò, nusquam legere est *de Medicis in Senatu Catonem esse conquestum*, uti suas de Carneade Academico & Diogeno Stoi-
co (quas sileo, ne meis à Castris Medicis deficiam, & in aliena fiam transfuga, inque illis incendiarius)

quarid, quinto & sexto id honoris deinceps consecutum esse, annis scilicet ab U. C. 579. 584. 589. 594 & 599, memorabunt æternum.

Revera autem temporibus illis, Porcius Cato nec vagiebat in cunis, nec in antro latitabat Trophonio, à plurimis namque lustris impletis Censorem sese gesserat, sed quam benè, vel hinc constat, quod *Senatus Principum* ipsi tribuerint nunquam; nequidem Censuram suam U. C. anno 569. dum obiret, tunc etenim haud illi, sed ejus Collegæ Censori Q. Valerio Flacco Principatum dederunt.

His innotatis, nemo Lectorum ita hebes est, ut continuo non allequatur quò tendat. Hæc mea de Catonis Principatu nullo, commemoratio. Ex illis quippe colligere est, haud

querimonias in Senatū jactavit. Uti præterea Serv: Sulpitiū Gallum, qui Prætor Lusitanos diripuerat, oratione (*octogenarius licet*) vehementi repetundarū postulavit. Sed illū vel Senem, vel Consistentē, vel Juvenē in

haud fuisse satis, ut Romā Medicos exterminandos esse Cato senserit; secus enim sentiente & reclamante ejus Collegā, Viro tanto & SENATUS PRINCIPE, res infecta hæssisset. Non fuerunt itaque Medici refragante Flacco in exilium ejectioni. Discordes enim Censores nihil unquam Edicto sanciebant. Catonem igitur & Placcum oportuit esse concordēs, ut Censorium Edictum de Medicis Civitate exigendis componerent atque promulgarent. At talem in concordiam si fuissent unquam adducti, quidni Literarum monumentis id proditum esset, uti v. g. levius illud exilio, Literis proditum est, à Flacco atque Catone. Senatu exclusos esse septem, inter quos L. Quintium Flaminium Virum Consularem commemorant. Cū igitur de Medicis exilantibus Romā, aliè fileant Romanorum Annales,

*Medicos unquam perorasse, nemo est hominum qui fidem mihi faciat! Mentita igitur, falsa, plenaque erroris est illorum scriptio, qui Censorii Catonis auctoritate fuisse Medicos in exilium depulsos foriptitant. Imò falsi-
 dicos se gerunt, qui Catonem in Medicos fuisse unquam publicitus in-
 vectum, deque illis extradendis mentionem ullam apud Sena-*

nales, interea tamen, privato homines exilio pulsos identidem increpent, dicant oportet, Medicorum conviciatores, quorsum prisci Scriptores illi, id exilii Medicis imperati [si modò fictum & umbratile non est] suos, in commentarios non retulerint, cum exilium tantum & adeò famosum, Universo Medicorum Choro, totique Apollinis Arti irrogatum, longe gravioris sit ponderis, quam ullum aliud privatae cujusvis personae, quod publicis Literis monumentisque consignaverint.

tum

tum habuisse de blaterane. Illud enim si verum foret, prærogativam quidam Annales id sibi vindicassent, plurima si quidem momenti longe minoris posteritati testata reliquerunt. Cum igitur de Medicis Romæ exalantibus, nec vola nec vestigium in ullis Veterum monumentis extet, consequens est *exilium illud fictum & commentitium esse.*

Hunc porro mearum probationum numerum explebo, dum *compendio*, sed *fideliter* referam ex Cicerone, Horatio, Seneca, Persio, Juvenali, Martiali, Plinio, Plutarcho, Suetonio atque Galeno; veterrimis illis Catonis & Catoni proximis ætatibus,

mut

illu-

illustres Romæ Medicos immortalitati sua nomina consecrasse. Istæc certè dum exequar, meam de Medicis Romæ Archagatho & Catoni coævus, non duntaxat firmabo sententiam, sed & ultimum illud meum negotium conficiam, *nec à Catone denato, Romæ Medicos extorres profugisse.*

P A R S T E R T I A.

Et primùm quidem è libro quarto decimo Plinii locum eruere est de *Erasistrato*, cujus, ut maximi Medici auctoritatem anno circiter sexcentesimo, *id est Catonis ævo*, Romæ viguisse docet: De hoc tamen Erasistrati tempore, no-
lim

lum cum ullo contentione fer-
ram reciprocasse.

En & vetutissimus ille *Hero-
philus* Medicinâ clarus, qui
Empiricos primùm damnavit,
& subtilioris Sectæ conditor,
morborum causas scrutari in-
stituit, atque arteriarum pul-
sus qui gubernacula vitæ tem-
perant, in modulos certos le-
gēsque metricas descripsit.

En & Medicos nobiles Ju-
lii Cæsaris ætate, quæ Catonia-
nam proximè excepit: Uti ete-
nim septimi ab V. C. seculi ini-
tium, Censorii nostri fuit occa-
sus; ita fuit & medium ejusdem,
Julii * fideris exortus.

* *Catonianæ* etenim vitæ extrema clau-
sula in annum ab V. C. 605. incidit; Annus
verò ab ejusdem Urbis conditu 653. *Julii*
Cæsaris Natalibus insignitus est.

Eccē

Ecce igitur Julius Cæsar,
 qui circa Pharmacusam Insu-
 lam à prædonibus captus est,
 & mansit apud eos, propè qua-
 draginta dies, *cum uno Medico*,
 CUM UNO * MEDICO, qui

* Hanc lectionem fidam adversus infi-
 dum Robertellum contendo. Is siquidem
 malè Criticus, dum literas reconditiores ja-
 ctat, in literis hospitem se prodit. Quoniam
 enim apud Plutarchum μεθ' εὗδος φίλου, *cum*
uno amico scriptum reperit, exclamat desi-
 piens εὐγενεα, *eugeneia*, arma quasi victricia in-
 venerit, quibus Criticos ad vulgatam lectio-
 nem mutandam adigere potis sit. Plu-
 tarchi quippe τοῦ εὐδα φίλου, ideo reputat
 cum Suetonii MEDICO UNO αὐτοῦ φίλου esse,
 quòd temporibus illis *servi fuerint Medici*.
 Sed profectò, ne duplex illud Robertelli fig-
 mentum rudiori cuipiam, inque bonis Au-
 ctoribus versandis parùm volutato imponat,
 dissipandum venit.

Prius est, ex Plutarchi Cæsare, CUM
 UNO AMICO, non autem ex Suetonii codici-
 bus, CUM UNO MEDICO, hic legendum esse.
 Sed Robertelli conjectura fallax est, falsissi-
 ma quip-

forte Medicus, Antistius est ille, qui principis sui tribus & viginti plagis in Senatu confossicadaver perlustravit.

Ecce itidem *Asclepiades Magni Pompeii* familiaris, cujus famâ quippe hypothesi nititur, Medicum scilicet omnem Romæ servum fuisse: exinde siquidē concludit tantæ dignationis non fuisse Medicos, ut AMICI CÆSARUM audierint, Sed ut recto pectore dicam quod res est, qui *Plutarcho CÆSARIS AMICUS*, is idem *Suetonio CÆSARIS MEDICUS* est. Inscienter enim Medicos Magnatum amicos non fuisse supponitur. Aliàs quippe si menda *Suetonio* subesset, mendosi forent & *Taciti Annales lib. 4º* ubi *Eudemum* disertè vocat AMICUM AC MEDICUM LIVIÆ: vitiosus & ignibus dandus esset *Seneca lib. VI. de benefic. cap. XVI* cum suis MEDICIS AMICIS & adversus quos nullâ mercede defungi potest: corrupta forent & *libro 1º. de Oratore* hæc *Tullii* verba de *Asclepiade*, quo nos MEDICORUM AMICORUMQUE USI SUMUS. Sed quod omni exceptione majus est, idem *Plutarchus* in *Bruto* (ne alium ab eo, quem testatur

Rober.

ma tanta fuit, ut ad Mithridatis pervenerit aures. Hic quippe Româ, suis Legatis & pollicitationibus Asclepiadem evocare tentat, sed frustra: nam Asclepiades novam Romæ

Robertellus, adducam) hoc eodem AMICI gratissimo nomine, Medicum Octavii Cæsaris dignatur. Inibi quippe mirandam Cæsaris Augusti salutem Philippensi acie, ἡν ἡ Καίσαριος φίλων τινὶ Ἀσκληίου Μάρκα, Marco cuidam Artorio CÆSARIS AMICO acceptam refert, cui profectò sententiæ suffragatur Suetonius in Octavio Cesare. Sed Artorium illum Cæsaris Medicum fuisse luculenter testificantur Velleius Paterculus, hist. Rom. l. 2°. Valer. Max. lib. 1°. cap. 7°. & Dion Cassius, hist. Rom. lib. 47°. Qui igitur Plutarcho atque Suetonio CÆSARIS AMICUS, is ipse Velleio, Valerio atque Dionī CÆSARIS MEDICUS est. Gordium illum nodum dissolvant Medicorum Syecophantæ.

Alterum Robertelli commentum de Medicis Romæ servis, à veritate usque adeo abhorret, ut me pudeat, vel aliquot lineas in tam absurdum delirantis Viri somnium impendisse.

condiderat Sectam, & menteis
artificio usque eo mirabili tra-
hebat, ut universum propè
humanum genus circumegerit
in sese; non alio modo, quàm
si cœlo emissus advenisset.

disse. *Cæsar* enim *Augustus Medicis immu-*
nitatem tribuit, docente *Plut: in Octavio*
Cæsare: Immo *Iulius* ipse *Cæsar*, OMNES
Medicinam Romæ professos CIVITATE DO-
NAVIT, Historico *Suetonio in Iul: Cæsare*:
At tale beneficium in servos fuisse collatum,
nimia (inquit *Casaubonus*) *Stultiitia est vel*
SUSPICARI. Apud ingenuos itaque & liber-
tinos, qui ex *Ægypto* atque *Græciâ* *Romam*
itabant, id beneficii collocatum esse ratio
suadet & auctoritas sancit. Mos enim non
obtineuit, ut servi civitate donarentur.
Tranquillus autem profitemur isthoc benefi-
CIO LIBERALIUM ARTIUM DOCTORES
ornatos esse, nullâ mentione habitâ vel man-
cipiorum vel manumissorum. *Plinius* præte-
rea lib. 29. c. 1. consultis verbis *Quirites* *Me-*
dicinâ factitasse testatur. At *Quiritium* nemi-
nem servum fuisse veritas ipsa clamat. *Roma-*
nus ergo *Medicus*, ceu *servus* nequaquam est
tradu-

Asclepiadis auditor fuit
Themison ille, τῶν κοινωτῆται re-
 pertor, qui ab Asclepiade Ra-
 tionali institutus, ad Methodi-
 cæ Sectæ inventionem se con-
 tulit; & quæ inter initia scri-

traducendus. Sophist. enim est adversus nos
 conclusionem universalem ex præmissis par-
 ticularibus elicere, *omnēque Medicum Ro-*
mae servum fuisse, ideo inferre quod *Medi-*
cus quidam Romæ fuerit servus. Eò tamen
 fallaciæ Medicos calumniandi rabies proces-
 sit; imò, his in deteriora prorupit, *Medicinam*
 enim, ceu *Romæ aliquando ad servos & li-*
bertinos ablegatam mentiuntur. Quod certè
 ita *diabolicum* est, ut ipsa διαβολή acrius &
 malignius nihil in Medicos jactare queat.
 Tò quippe *ablegare*, quoddam denotat ani-
 mi consilium & propositum quo *Medicinam*
servis & libertinis ita commiserint Quirites,
 ut grande fuerit nefas vel Quiritum vel alio-
 rum ingenuorum ulli, *eam artem attigisse*.
 Sed istud profectò, hominum nemo nisi
 apud Plutonium eruditus, probare potis est.
 Plinius enim (*quo potiore ipsis Auctor nul-*
lus est) nequaquam dicit, *Romana gravitas*
Medici-

pferat Asclepiades, illo mox
recedente à vitâ, ad sua placi-
ta mutavit.

Mitto plurima æqualis Ju-
lio Cæsari *Tullii* loca, vbi Me-
dicorum honorificè meminit;

*Medicinam non exercet, sed conceptis verbis
Romana gravitas Medicinam NONDUM ex-
ercet IN TANTO ERUCTU.* Quibus certè con-
stat Romanos *Medicinam exercuisse quidem,*
sed minus fructuosam quàm Græci. Quoniã
enim à Græcis in Romanos *Medicina deflux-*
erat, major Græcis constabat auctoritas: Ad
illos proinde tanquam ad genuinos salutis
humanæ fontes confluebant. Ætatis tamen
flexu summi Medici Quirites evaserunt, uti
Plinius id præfagierat. Istud quippe tò NON-
DUM, uti Romanos denotat in *Pliniana* usq;
tempora *Medicis Græcis praxi minus felices,*
sic & Medicos Quirites Græci: aliquando vel
adequatuni, vel prepositum iri, detegit.

Dictis pondus addam. Plinius enim ibi-
dem subtextit, *paucissimi Quirites Medicinam*
attigere. Qui autem *paucissimos* dicit,
aliquot necessariò dicit. *Aliquot igitur*
Quirites Medicinam attigerunt. Falsò i-
taque scribitur libelli famosi recentis-
simi

singulatim autem, *Asclepiadis* illius quem modò extuli, & quo amico Medicòque usus est, eloquentiam celebrat. Nominatim insuper profitetur se assentiri *Cratero*, illius quasi in

fimi pag. 7. Romanam gravitatem Medicorum functiones indignas judicasse quibus operam daret. Licèt enim Plinius Medicos *Quirites* & per paucos & praxi minùs felices memoret, id tamen mihi adversatur nequaquam. Hic quippe non quæritur *Quiritum* & numerus & felicitas in praxi, sed simpliciter an *Quirites* Medicinam fecerint, omni prorsus numero & fructu abstractis. At *Quirites* Medicinam esse dignatos, non Plinii solum auctoritare, sed & millenis exemplis id statuminarem, si modò meum ῥὸ ἔργον, non verò ῥὸ πάρεργον foret istud.

Clarissimum præterea è meis honorandis Collegis quempiam, id litigiosi thematis ex professo & oratione quæsitâ peroraturū confido. Id enim *de Medicis servis* atrocius est scomma, quàm ut vindice careat. Alterum ego *de Medicis exulibus* ludibrium, Facultatis meæ rogatu, à nobis amolitus sum;

nunc

verba jurasset; unâ cum Venusino Poëtâ, cui Crateri testimonium adeo locuples est, ut Pythagoricum illud habeat, *Non est cardiacus*, CRATERUM DIXISSE PUTATO,

nunc itaque Clarissimorum Collegarum est, ut hos ipsos, quos velitis more Medicorum hostes perstrinxi, justo bello insequantur atque debellant. Si secus fecerint, *Scythæ* quidem verbis, reapse autem *Cives Athenienses* audient. At ipsos imitari dedeceret vel *Demosthenem*, qui commilites ad pugnam instigat, ipse verò conflictum detrectat; vel *fucatos* illos, qui *φορτία τὰ βαρέα καὶ δυσβάστακτα ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τὰς ὤμους τῶν ἀνθρώπων τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν ἔθελουσι κινήσαι αὐτά.* Meos igitur conjunctissimos *Συνεργούς* obtestor, ut *MEDICI ROMANI* fidem elevent, uti *Medicorum exulam* ignominiam elevavi. Nec eos discerpere vereantur, qui nos fœdissimo convicio coràm (*larvati licet & ἀνόνομοι*) prosciderunt. Aliàs tritum illud sermone proverbium *summum jus, summa nobis injuria* foret. Faxit ergo *Deus ultor* ἵκδιδος ὁ Κύριος & ut meis optatis respondeant, E 2 atque

Hic æger

Multos prætereo Medicos
celebres, *Cassios, Calpitanos,*
Aruntios, Albutios & Rubrios,
ut transeam ad Augusti tem-
pora, quibus alios inter, flo
- - - - - *velut inter ignes*

Luna minores,
emicuit *Antonius ille Musa,*
qui propterea quòd ex gravi
morbo Augustum exemerat,
atque Medicum jus ad veritatem exigant, &
famam Apollinarem sartam tectamque con-
servent, ac ipsi Æsculapio Romam vecto
Medicum Romanum ingenuum & *honorat-*
tum brevi consecrent.

Quod ad me attinet, veterrimum equi-
dem istud teneo VERITAS ODIOUM; Sed nihil
moror malè feriatorum invidentiam. Dicet
enim in me, hujus (*quod universum orbem*
collustrat) Academici cœli planetam infi-
mum, iræ acerbitalisque suæ virus evomant,
eos ceu carulos Lunam allatrantem despiciam.
AMICUS PLATO &c.

ingen-

ingentem primò pecuniæ vim,
 magnos deinde à Senatu ho-
 nores; & universo demum or-
 dini Medicorum immunita-
 rem vacationemque adeptus
 est. *Statum præterea Romani,*
juxta signum Aesculapii, ex ære
collato illi statuerunt.

Mitto viritim collaudare &
Celsum, Scribonium Largum, Ar-
cyona & Chariclem; qui eodem
 illo Augusti, nec non Tiberii
 atque Caligulæ Dominatu flo-
 ruerunt.

Sileo *Vectium Valentem, Xeno-*
phontem, & Alcontem sub Clau-
 dio Cæsare.

Taceo Neronis principatu
 cùm *Statium Annæum Senecæ*
 familiarem; tum imprimis

ipsius Imperatoris Archiatrum, Seniore[m] scilicet *Andromachum*, nostræ theriaces excogitatore[m]. *Thessalum* denique transeo, qui cuncta Majorum placita delevit, & monumento suo * IATRONICEN se inscripsit; ut ponam in medio *Crinam* illum Massiliensem, qui ex Ephemeride Mathematicâ ægros curando, *Thessalum* auctoritate præcessit.

Nec prætermittendus est *Charmis*, qui ex eadem Massi-

* Id est *Medicorum Victorem*; is enim, cum in aliorum dogmata acerbius invec[tus] esset, atque in omnis ævi Medicos rabie quâdam perorasset, lætus sibi plaudebat *Medicos omnes quasi vicisset*; quo certè alto fastu turgidus, sese adeò superbum præbuit, ut *fastosam* illam, sed mendacem monumenti sui quod est in Appiâ viâ, inscriptionem ambiverit, I'ATPONIKHΣ.

liâ

lia Civitatem invasit, merfit
 agros in lacus, frigidaque e-
 tiam algoribus hybernis lavari
 persuasit.

Denique, ut contraham, il-
 laudati sed nequaquam inno-
 minati recedent, Tryphon, Me-
 ges, Ammonius, Euelpistus, Ar-
 chigenes; Ruffus & Soranus, uter-
 que Ephesii; Grito, Hermoge-
 nes, Andromachus Iunior, Sym-
 machus & Hermocrates, quo-
 rum alii sub primis Cæsaribus
 vixerunt; alii verò sub Galbâ;
 Orhone, Vitellio, Vespasiano,
 Tito, Domitiano, Nervâ, Tra-
 jano & Adriano sese posteri-
 tati commendarunt.

Haud finirem, si Antonini
 Imperii memorabilia profer-

rem ; tunc quippe temporis,
Galenus trium deinceps Impe-
 ratorum Archiatros, tot Ro-
 mæ mira loquutus est, totque
 miranda fecit, ut illius æmuli,
 ceu incantatorem & Vatem
 γοήτα τε καὶ μάγην illum traduxe-
 rint.

Silebo itidem, innumeros
 illos Romæ *Galen*i æmulos quos
 passim commemorat. De illis
 etenim, quæ digna habentur
 memoriâ, in historiam con-
 ferre si vellem, dies me citiùs
 deficeret, quàm illos collau-
 dando finem dicendi facerem.

Hîc igitur modus esto, ne
 longiùs excurrat Oratio, alias
 enim foret prolixitate tædio-
 sa. Nolim ergo ætates ullas

infra

infra Galenicam illam, quæ in
decimum * ab V. C. seculum in-
cidit, attingere.

Abundè est enim tot isthac
secula replicasse, quibus præ-
clari Romæ Viri Medicinam
fecerunt, nullâ temporis in-
tercapedine mediâ quæ Viris
illis Arte Medicâ illustribus
caruerit.

Falsissimum est ergo Medi-
cos unquam exulasse Româ; & ab

* Profitetur enim Galenus, se, Romam
venisse primùm, ætatis anno 34: At annus
ille Galenicus, æræ Christianæ 164, erat at-
que adeò initium fuit decimi ab V. C. seculi.
Æra liquidem Christiana ab Urbis conditæ
anno 752, (ut vulgò ferunt) computatur.
Illis autem si addideris annos Cristi 164.
quibus Galenus Romam primùm se contu-
lit, consequens erit, Galenum Romæ pri-
mùm vixisse anno ab V. C. 916. hoc est,
ineunte seculo ab. V. C. decimo.

omni insuper alienissimum est
veritate, fictum & chimæri-
cum istud exilium, sexcentesi-
mum in annum fuisse prolatum.

PARS QUARTA.

Ecce itaque nostros calum-
niatores confutatos atque
pessundatos : sed antequam,
(*absit jactantia dicto,*) trium-
phans recedam, pressius illos
stringam, dum illorum in nos
iniquitatis mysterium revela-
bo, atque sic Medicos ab illâ,
quâ nos injuriâ circumretire
nituntur, plenius asseram.

Proferam igitur ex Plinio,
verborum aucupia & litera-
rum tendiculas, quibus specie
veri, incautos & illudere, &
illa-

illaqueare student, *Romanum*
 scilicet *Populum*, ultra sex-
 centesimum annum sine *Medicis*
degisse. E quibus verbis malignè
 lectis & dolosè conglutinis
 cum illis aliis, fraudulenter
 itidem & captiosè expositis, de
Medicinâ damnatâ, per sophis-
 ma à conjunctione distrahendorum,
 illud temerè seu potius vetera-
 toriè concludunt, *Medicos fuisse*
sexcentis annis Româ prohibitos;
 perperam copulando disjun-
 genda; & malitiosè atque calu-
 mniosè isthæc distrahendo &
 interpretando; dum illa in
 alienissimum à vero sensum
 iniquissimè detorquent.

De Medicinâ damnatâ egimus
 abundanter, atque verbi dam-

nare, hoc in casu, vim omnem
 & genuinum sensum diximus
 esse, *culpae*; haudquaquam
 autem, *in exilium agere*. Qui-
 bus profectò, auctarii vice,
 sum & hoc additurus, Plinium
 nullatenus scripssisse, *Medicos*
Romæ fuisse damnatos; sed præ-
 cisè & apertè hæc publicis li-
 teris consignasse verba, *Populus*
Rom. Medicinam expertam dam-
navit, id est, *culpavit* crudelio-
 rem illam quam expertus erat
 Chirurgiam, quæ asperius &
 immitius sæviebat in faucia-
 tos. Sic certè purioris Latini-
 tatis antiquissimi cultores, &
 Tullius ipse, eodem sensu di-
 xerunt *damnare moras*, *damna-*
re tempora, *damnare Naturam*,

id

id est, improbare, arguere & reprehendere. Nullus enim, quem sciam, deo vesaniæ ductus est, ut moras, ut tempora, ut rerum denique Naturam ipsam, & Imundo in exilium depelli secum reputaverit. Quid igitur obineruditè & falsò nobis obtrudunt Sycophantæ nostri, Medicinam damnatam, Medicos in exilium datos importare? Nec istud aliter magis moror quod ex Plinio eruunt, quo imaginarii illius exilii sexcentos annos colligant. Plinius quippe nequaquam dicit, sexcentis annis Româ Medicinam, exulasse, sed simpliciter & nudè Romanum Populum, ultra sexcen-

tesimum annum, sine Medicis degisse. Quibus profecto Plinianis verbis, argutulus licet atque veteratorius vitiligator ex adverso mihi staret; nunquam tamen mihi probaret idem efficientes esse enunciationes illas, Populū sine Medicis degere; & Medicos à Populo in exiliū projici.

Isthæc ergo Plinii verba cum ex se perspicua sint, atque apud eruditos cordatosque Viros * aliter prorsus quam

* Sic v. g. apud Cardanum in illius ad Cardinalem Alciatum Oratione, Plinianis multum affinia hæc verba legere est, *Romani, annis à conditâ urbe propè sexcentis, à Medicis ABSTINERUNT*; quibus in propatulo quidem est, Cardanum Plinii ductu in errorem illam de Româ, *tot seculis sine Medicis degente*, opinionem descendisse; at nequam opinatum esse, *in Medicos unquam exiliū fuisse statutum. Illud quippe Cardanus*
in

apud conviciatores nostros audi-
diant, me explanatore nequa-
quā egent, in illis igitur expo-
nendis nullus ero; Verū, *sed*
brevibus duntaxat, ut brevi, huic-
ce Medicorum causæ finem faciam,
in illius ætatis tam longæ quā
sine Medicis Roma degit, ge-
nuinas & fonticas causas in-
quiram.

in Medicinæ encomio, Oper. tom. VI. *libe-*
rum idem sed cæcum rursus, de Medicis fert
Plinio suffragium; inibi siquidem, hostibus
nostris, Populum Roman. tot seculis vi-
TASSE MEDICOS iterum concedit. Quem
certè ob assensum suum non modò culpan-
dus venit Cardanus, sed & eo præsertim no-
mine notandus est, quòd Pliniana verba Me-
dicis haud probrosa, in contumeliam verterit.
Tò etenim Plinii *sive Medicis degere*, Medi-
cos minimè dedecorat: At Cardani effatum
illud, à Medicis *abstinuerunt*; uti & alterum
istud, *Medicos vitarunt*, Medicis ex æquo
ignominiosa sunt. Ist hæc enim utriusque
Viri verborum pondera, dum non vulgari
qua-

I^o. Quidem ex dictis hactenus luculenter patet, me non usquequaque Plinio assentiri, *ultra sexcentimum annum, Medicorum absentiam proroganti*; Modò quippe evicimus, *inunte seculo sexto ab V. C. Græcos Medicos Romam fvenisse*; hac

quapiam sed aurificis staterâ examino, haud æquilibra esse protinus comperio. Plinii quippe dictum nihil insinuat, quàm Romanos *Medicis caruisse*, illos sive noverint & expetiverint; sive nec noverint nec expetiverint, idque citra consilium ullum à Populo initum, quo datâ op. iâ & ex professio *sine Medicis degere* deliberaverint. Verùm, ex Cardanicâ Plinianorum verborum mutatione, cuilibet ἀπεβολογῶν, & utriusque Viri propositiones ad veritatem exigenti, statim in mentem influit, Romanos consilio quodam & velut ex conducto à *Medicis sese continuisse*. Quid enim quæsumus, istæc Cardanica verba, *abstinuerunt à Medicis & Medicos vitarunt*, aliud sonant? Insinuant enim, fuisse Romanis vel quodam

proinde diffitemur strictè loquē-
 tes, nec seculum inchoatum pro
 confectio, atque completo sumen-
 tes, ultra sexcentessimum annum,
 sine Medicis Romanos degisse;
 defunctum enim anni sexaginta
 quinque ad sexcentos complendos,
 tantum abest ut ultra sexcente-
 dam propositum, quo sese continuerint à
 Medicis; vel quoddam decretum, quo Me-
 dicos vitarent. Verbi enim Abstinere, uti &
 alterius istius VITARE, vis omnis nihil aliud
 sibi vult; nec aliò potest detorqueri. Exem-
 plorum, quæ hanc meam sententiam confir-
 ment, quæque multiplicia forent, apposi-
 tione, brevitatis causâ supersedeo. Dixerim
 unicè, Cardanicum effatum veleo argumen-
 to falsitatis argui; quod Plinius ipse testetur
 Populum Rom. Medicinam avidè expetivisse.
 Qui igitur Popul. Medicina fuit avidus, ille
 profectò animum suum à Medicis nequa-
 quam cohibuit, atque adeò nec ab ipsis ex
 animi sui sententiâ ASTINUIT, nec ipsos
 ullo unquâ studio VITAVIT. Accedit & hocce
 Plinianum alterum, Romanos ideo sine Me-
 dicis

simum annum, tempus illud pro-
tollatur.

Deinde, auctoritatibus filis
est dirimenda, *uti profecto diri-*
menda est, cum sit quæstio factis.
Plinius etsi Hercules foret,
non *staret* contra duos: Ecce
igitur illum *causâ cadentem*,
nam præter allatum Cassium

dicis degisse, quia Medicorum è Græcis
(quibus unice Medicinam acceptam refert
Plinius) nullus Romanis sese obtulerat. At
ubi primum Romam profecti sunt, tantum
abest ut ullam a Romanis fuerint unquam
passi repulsam, ut ediverso Medici
illius qui è Græciâ Romam primum
venit, *adventum MIREGRATUM fuisse*,
consultis verbis ceu perhonorifico quodam
Medicis Edicto Plinius sanciat.

Frustra igitur Cardanus, medium inter
me hostesque meos ferit; Plinii etenim ver-
ba in Medicorum *exilium*, revera *hostiliter*
non deflexit; sed nec *amicè*, atque ut Virum
egregiè doctum decuisset, interpretatus est.

Hemi-

Heminam, qui testimonium
ejus infringit; en & Dionysius
Halicarnassæus, qui luculen-
tam nobis fidem facit, vel ipso
seculo ab V. C. ineunte quarto *
complures Romæ Medicos exti-
tisse. Non erant ergo Medici Ro-
mâ exules, extorresque. Mitto
& sequenti seculo, Catonem

* Anno nimirum CCCI, λοιμικὴ νόσος
ἐκ τῆς Ῥώμης ἐκτεταμένη &c. ἔπειτα ἰατρὸν
ἀρχόντων ἐπὶ βοηθεῖν τοῖς ῥωμαίοις &c. pesti-
lens morbus Romam invasit & nec Medicis
in tantâ agrotantium multitudine sufficien-
tibus &c. Dion. Halic. l. X. Ex hoc certè
contextu liquido constat Romæ Medicos
V. C. anno 301 fuisse numerosos. Licet enim
numerosioribus peste Civibus afflatis, impa-
res fuerint qui tot decumbentibus suppetias
venirent, nihilosecius hoc nusquam exclu-
dit, temporibus illis veterrimis fuisse illos
benè multos Medicinam Romæ facitantes.
Ab omni igitur veritate abhorret, in exilium
illos exivisse.

ante

antenatum annis *quinquaginta octo*, * *Æsculapium* fuisse decē Legatis, Epidauro Romā conuectum, statimque in Insulā Tiberinā Templum atque Flaminem accepisse; id quippe argumenti evincit unice, Populum Romanum *Medicinam* priscis temporibus religiosè coluisse, at invalidum est, *Medicos ut stabiliat suam Artem Romæ facitantes*. Istæc igitur missa facio, ut coronidis loco breviter aperiā, cur *seculis propemo-*

* Cato quippe natus est, Urbis conditæ anno DXX. Quum autem anno CCCCLXI, immedicabili peste devastaretur Civitas, aditis fatis Sibyllinis, *Æsculapium* Epidauro, decem Legatis, Principe legationis Q. Ogulnio Gallo, arcessiverunt, & anno sequenti CCCCLXII. Romam illum advexerunt. Igitur, inter *Catonem natum*, & *Æsculapium Romanum transvectum* anni LVIII effluerunt.

dum

*sextcentefimum annum, Romanus
Populus sine Medicis degerit.*

*Et I^o. quidem vetustiores
* Dionysius quippe Halicarnassensis, lo-
locuples nobis modò fuit testis, plures Romæ
Medicos, vel anno V. C. ineunte 301. Medi-
cinam factitasse. Sed recens illos Romam
venisse nunquam professus est; concludere
fas est ergo, Romæ illos, vel seculo tertio de-
gisse.*

*Imò rationi penitus consonum est, Ro-
mam ab omni ævo Medicis nequaquam ca-
ruisse: Quamvis enim primitus tales nus-
quam audierint, quales nunc Nostrates au-
diunt, sed Empirici duntaxat & arte rudes
fuerint, nihilofecius Medicorum nomine ve-
niebant.*

*Istoc autem honoris epitheto, illos si mo-
do non dedignamur insignire, qui Medicinam
licet non profiteantur, illius tamen ministe-
ria, prout sorte cadit, varia atque varia su-
beunt, tot profectò primævis ætatibus illis
nuncupandi venient Medici, quot primitus
erant, qui, vel sibi vel amicis laborantibus
Medico subsidio veniebant, qualescunque
demum fuerint illi, vel Summates vel Infi-
mates.*

illas ætates cuivis recolenti
 obvium est, longioris fuisse
 opus temporis usurâ, ut po-
 pellus illerudis recénsque mœ-
 mates, uti patet exemplo cùm Porcii Cato-
 nis, quem *Empiricum* mox positurus sum in
 medio; tum aliorum promiscuè obviorum,
 qui *levi Medicinâ*, *levi morbo medebantur*,
 atque propterea *Medici à Medendo* vocita-
 bantur.

Quid plura? En exemplum omni exce-
 ptione majus, *Androclus* quippe, propter
 stirpem ingentem, Leonis Afri vestigio pedis
 hærentem, revulsum, conceptamque saniem
 vulnere intimo expressam; accuratiùsque sic-
 cato penitus atque deterso cruore, *Medicus*
Leonis Romæ celebratus est: Dum etenim
 Androclus, Leonem illum sibi suffragiis Po-
 puli donatum, loro tenui revinctum, urbe
 totâ circum tabernas duceret, omnes ferè u-
 bique obvii, complaudentes dicebant, *hic est*
homo Medicus Leonis. Pergam porrò di-
 cere, hanc meam sententiam ratione non
 duntaxat suffultam esse, sed & Plinii aucto-
 ritate statuminatam: Is quippe datâ quali o-
 perâ, eodem loci, ubi nobis adversari videtur,
 præcisè docet *Gentes nullas sine MEDICINA*
degere.

nibus conclusus, disciplinas
 amplexaretur. Quam ergo
 Civitate suâ nondum donave-
 rant Medicinam, illam profe-
 cto Civitate suâ non expulerunt.

EST & altera perinde pon-
 degere. Nec ergo Populus Rom. sine MEDI-
 CINA, atque adeo, nec sine MEDICIS (*talibus*
scilicet, quales modo adducebam Empiricos,)
 degit. MEDICINAM enim haud in *Abstracto*,
 sed in *Concreto*, ut loquuntur Scholæ, con-
 templari est. At si in concreto, ergo homi-
 nes erant qui Medicinam illam qualem-
 que, è re natâ, & pro captu suo, revocarent
 ad praxim. Quod quum sit undiquaque ve-
 rum, consequens est, *ab ipso Urbis conditu,*
Medicis Romam affluxisse.

Si quis tamen contumax atque refracta-
 rius *ἰδιότροπος* hancce meam ad sententiam
 nolit perducî, sed præsumptæ opinioni per-
 tinax inhærescat, ad triplicem, quam super
 illâ re rationem mox in contextu sum datu-
 rus, ipsum ablegabo, nec dicam ipsi grandem
 impingam, meliora modò suo pectore excu-
 tiat, quibus meam mentem avidam discendi
 expleat & exfatiet.

derosa

derosa ratio, is quippe populus nihil fuit primitus, quàm decoctorum, latronum, & errorum *militiæ singulariter ad dictum agmen*, quod Romulus exluco vicino quem asylum fecit, non tam in *Civitatem* quàm in *Vrbem* coëgit. Illis igitur seculis, non unica *Medicina*, sed & reliquæ *Disciplinæ Liberales*, Populum inter, Martiis quidem præliis ferocè; sed in Minervæ castris vecordem, incultę jacuerunt, uti * Cicero atque Suetonius super eâ re conqueruntur.

* Tullius enim Tuscul. quæst. 1. his verbis *Poeticæ* sortem queritur; *Seriùs Poeticam* nos accepimus: annis enim ferè ccccx post Romam conditam Livius fabulam dedit, C. Claudio, Cæci filio, M. Tuditano, Consulibus, anno antenatum Ennium: qui fuit ma-

jer

Denique, cui Vestrum, Judices æquissimi, in propatulo non est, vilem illam & asperam hominum fortem, laboribus duram & Bellonâ ferream; quæque cibo utebatur facili, nec per artem voluptatémque jor natu, quàm Plautus & Nevius. Sed igitur à nostris Poeta, vel cogniti, vel recepti.

Lenta autem ut ita loquar, Philosophie fata, ibidem sic luget, Philosophia jacuit usque ad hanc etatem, nec ULLUM habuit LUMEN Literarum Latinarum &c.

Ita profectò, Grammatices, vel in ipsolibri sui de Illustribus Grammaticis limine, vices, hisce querimoniis Tranquillus dolet; Grammatica olim Romæ, ne in usu quidem, nedum in honore ullo erat; rudi scilicet ac bellicosâ etiam tum Civitate, necdum magnopere liberalibus disciplinis vacante.

Quam autem, diuturnæ illius Literarum inter Romanos ignorantie, rationem adhibet Tranquillus, illam profectò, hacce generica, à Tullii Bruto mutuata, fulcire lubet, Nec enim, constituentibus Remp. NEC

corrupto; sed qui nisi esurientibus placere non poterat; *sine Medicis minore periculo degere, quàm molles & effœminatos, qui umbratilem vitam agunt, & luxu diffluunt; qui Curios simulant & Bacchanalia vivunt; ἀσκησις γὰρ ὑμῖν, ἀνοεὶν ποιεῖς, ἀνοεῖν πόνος, Sanitatis quippe studium est,*

IN BELLA GERENTIBUS, *nec impeditis, ac Regum dominatione devinctis, nasci cupiditas discendi solet.*

Quod præterea Tullius, singulariter de Eloquentia ibidem subjungit, id universè de Medicinâ, deque omni Disciplinâ Liberali, jurè meritòque dixerim. *Pacis est comes, otiique socia & jam benè constitutæ Civitatis quasi alumna quædam, Eloquentia.*

Nihil igitur de Medicorum honore decederet, illorum Artem, bellatrix Romana gens seriùs etsi fuisset amplexata. Sed ediverso stabilivimus suprà, hanc fuisse, præ cæteris Minervæ & Apollinis Artibus, à Populo Rom. & avidiùs expetitam, & maturiùs excultam.

non

*non repleri cibus, & impigrum esse
ad laborem.*

Ubi igitur, inter illum bel-
latorem Populum, nondum
fuit diætæ tanta inæqualitas,
tanta immoderatio, quanta
subinde crevit; nec tanta fuit
morborum luxuries. At cre-
scente luxu, creverunt & mor-
bi, supplicia luxuriæ.

Immunes erant ab istis ma-
lis, qui nondum se deliciis sol-
verant; qui sibi temperabant,
sibi ministrabant. Ipsis quip-
pe simplex erat, ex simplici
causâ valetudo.

At multos morbos, multa
fercula fecerunt. Ex quo sci-
licet una gula terrarum ma-
risque vastatrix varia permis-

cuit, & mille condituras excogitavit, non ad tollendam sed ad irritandam famem; necesse fuit ut ex illis inter se dissidentibus, inconstans variusque morbus exoriretur, uti reapse exortus est.

Dum igitur nequitia nondum surrexerat in tantum, nec tam latè sese sparserat, poterant Romanorum *vitiis simplicibus* obstarè *remedia simplicia*. At subinde necessum fuit, tantò operosiora essent corporum munimenta, quantò valentiora quibus petebantur.

Quæ igitur *Medicina*, ab initio paucarum fuit Romanis scientia herbarum, quibus sifteretur sanguis & vulnera coi-

rent;

rent; illa certè eorundem luxu, in hanc pervenit tam multiplicem varietatem, quæ ipsos coëgit, artifices illos conquerere longè peritiores quàm antea, quique non obiter & inter alia, sed huic uni negotio intenti, corporibus medendis unicè vacarent.

Primitus quippe *sibi ipsi Medicinam faciebant*, atque amicos insuper morbis conflictatos curabant: uti & posterioribus seculis *Censorius Cato Empiricen fecit*; gloriabatur enim esse commentarium sibi, quo mederetur conjugi,* filio, servis & familiaribus.

* Rectè Plutarchus Thraſonicam illam Catonis gloriā jactantiāque taxat, καὶ γὰρ τοῦτο φαίνεται μεγάλως ὁ Κάτων ἐκ ἀνεμεσίτης. Suos etenim usque ad longam senectam minime:

Romanus ergo Populus
 morbis pressus, Medicam Ar-
 tem expetivit, & expetitâ ut po-
 tiretur, Medicos non duntaxat
 Indigenas enutrivit; sed & Adve-
 nas Græcos & Ægyptios admisit;
 & admissos, honorificè semper
 conservavit; munificentissimis
 nimè perduxit, nam uxorem & filium ami-
 sit τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν. Nec mirum!
 Quis enim, uno collyrio morbis omnibus me-
 deri potis esset? Licèt igitur pollicitis atque
 jactatione divitem sese extulerit Cato; re ta-
 men & effectis vacuus, acriter notandus ja-
 cuit. Se quidem morbis immunem conser-
 vavit; sed id Plutarchus rusticum in illius
 primigenium corporis robur, potius quàm
 in Artis Medicæ peritiâ ullam, appositè
 refundit: Adeò siquidem vivax atque salax
 extitit Cato, ut Senex licèt, Veneri tamen li-
 tare nequaquam desierit: gremio etenim suo
 meretriculam fovit, quæ compressus ergò,
 furtim ad ipsum itabat. Væ. Indignum
 facinus tam acerbo morum Censore, ἐχρη-
 στὸ παιδοσκη, κρύφα φειλάσῃ πρὸς αὐτόν.

præ-

(127)
præmiis donavit; tergeminis
honoribus sustulit; & supremis
denique laudibus prosecutus est,
tantum abest ut illos unquam suâ
ex Societate exterminaverit.

EPILOGUS.

E Cce igitur longè propulsa-
tam à nobis hostilem illam
atque furentem *calumniam*, in
illorum cerebro natam, qui
vel Samiorum vel Abydenorum
mores induerunt, & sceleratâ
suâ calumniandi consuetudi-
ne, nobis & hunc aculeum genui-
nūque dentem infixerunt, sed
quem exemimus. Nunc quip-
pe liquet *falsissimum* esse pro-
brum, quod cirminosè in nos
immissum est, sed quod dein-
ceps

ceps ad sapientum aures non per-
 veniet; *Morsum esse aspidis*, sed
 cui medelam fecimus; *Hystricis*
esse setam, sed quam ex corpore
 nostro extraximus: Uno verbo
Hipponacteum esse de nobis præco-
nium, à Noctis & Erebi filiâ in
 nos excogitatum jaçtatûm-
 que, sed quod Stygiis aquis uti
 dignum est unicè, ita & à no-
 bis ex hominum mentibus ad
 Inferos relegatum est, ac proin,
 quod reliquum est negotii no-
 bis ab Amplissimo Senatu dati
 ut exequamur, Oratio nostra
 hunc in Ornatissimum Medici-
 næ Candidatum tota sese con-
 verteret. Nobis siquidem uti
 necesse, sic & volupe est debitis
 illum honoribus atque præ-

miis

mis condecorare. Is quippe
&c.

*Habita in Illustrissimo Lugdu-
nensi-Bataavorum Athenæo, Nonis
Iulii 1671.*

